Madras Information

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
22 FEB 1968
MADRAS

January 1968

Price 20 P.

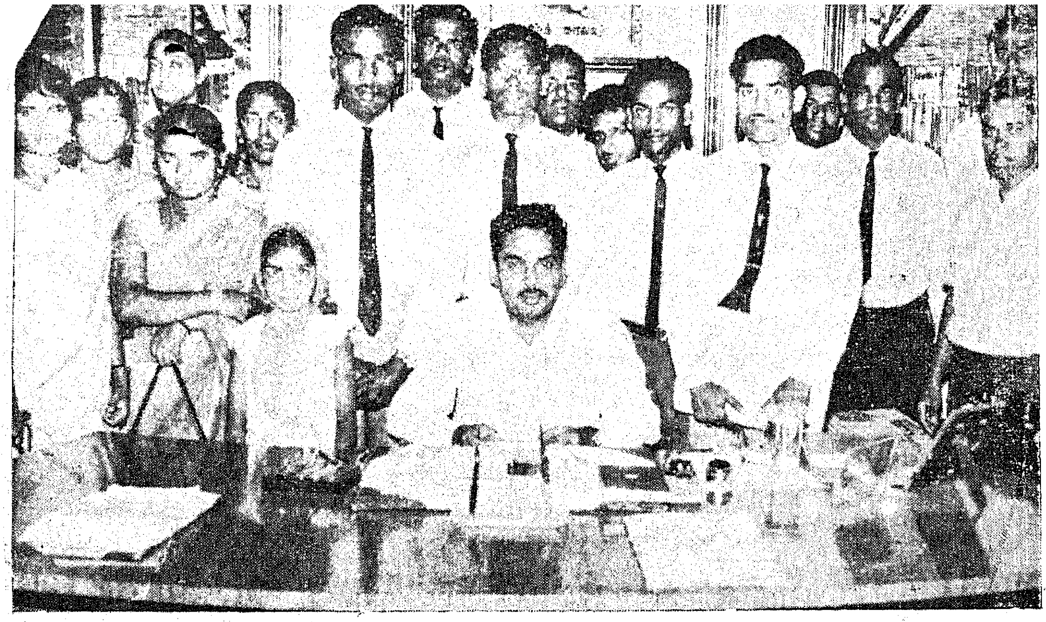

Twenty-five members of National Unic
of Tamil School Teachers of Malay
met Thiru M. Muthuswamy, Ministe
for Local Administration, at h
Chamber on 4th December 1967

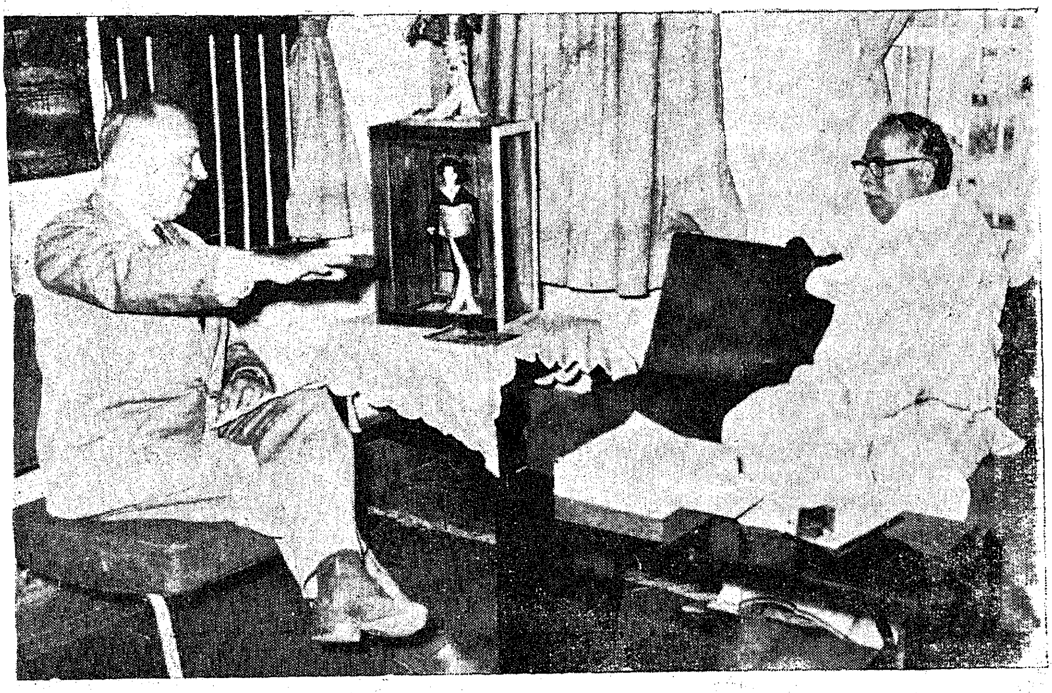

Mr. A. G. Samoy, Economic Editor
"De Nieuwe Gids" a leadi
Belgian daily, met Thi
C. N. Annadurai, Chief Minister,
his residence on 5th December 196

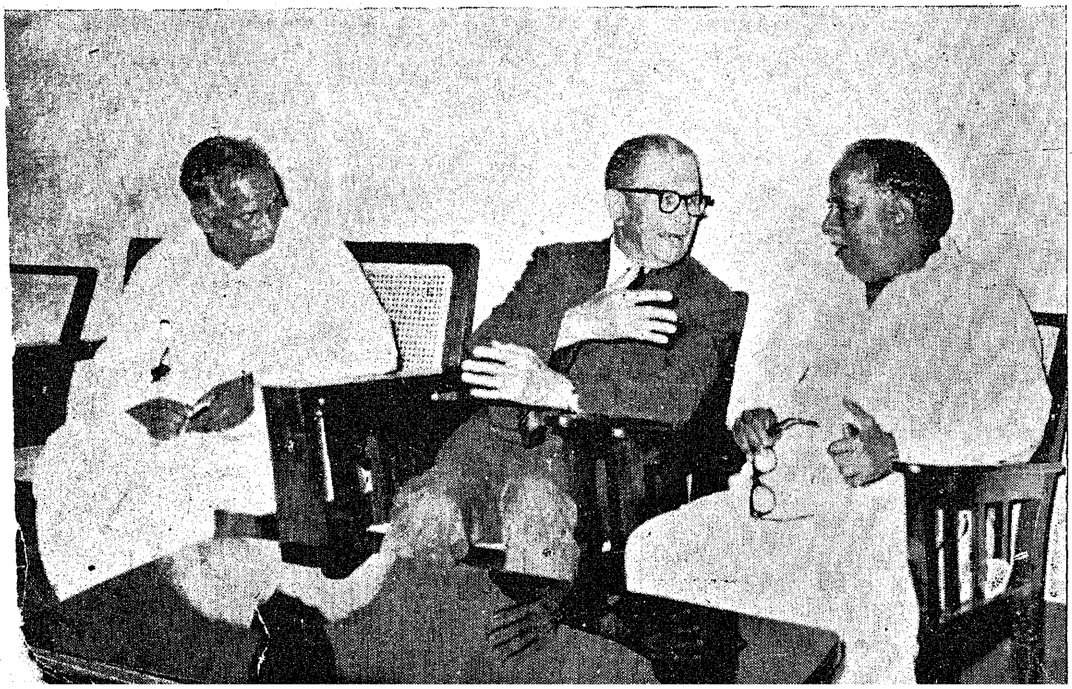

Senator Allen Joseph Ellender
Louisiana, U.S.A., met Th
C. N. Annadurai, Chief Minist
at his residence on 12th Decemb
1967. Picture shows the Sena
in conversation with the Ch
Minister and Thiru A. Govin
samy, Minister for Agriculture

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
22 FEB 1971
MADRAS

MADRAS INFORMATION

Vol. XXII JANUARY 1968 No. 1

CONTENTS

	PAGE
1. திருப்போரூர் வாழ்வு	3
2. March towards Prosperity Brigade's	10
3. Municipal Administration at the Cross Roads .. —*Thiru M. Muthuswamy, Minister for Local Administration.*	13
4. Save This Way and Reduce Your Income-Tax ..	16
5. Tamil Literature	20
6. National Prosthetist and Orthotist Training Centre ..	22
7. City Drainage System to be improved	24
8. Cadastral Survey—A view point .. .. .. —*Lt.-Col. Agarwal, B.E. (Civil) (Hons.) M.S.C., Ph.E. (I.T C.), A. M.I.E., Head of Photogrammetric Division, Indian Photo-Interpretation Institute, Survey of India.*	27
9. The Indomitable Sardar	34

SV2K 175973
5B114

why purchase AGMARK products?

AGMARK seal certifies the purity and quality of the product on which it is pasted. This is a Government Label given for agricultural and allied products such as ghee, butter, eggs, honey etc. after scientific testing. ■ When you buy Agmark, you have a guaranteed product which is graded, packed and marketed by the strictest scientific standards.

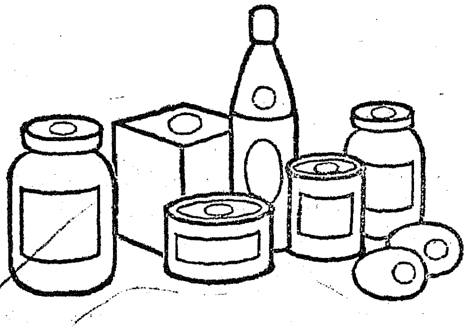

AGMARK IS THE HALLMARK OF QUALITY

davp 67/375

175973
5 B11md

...MBARA PUBLIC ... 22 FEB 1968 ... MADRAS

சிறப்போடு வாழ...

...MBARA PUBLIC ... 22 FEB 197... MADRAS

தமிழகக் கல்வி-தொழில் அமைச்சர் மாண்புமிகு இரா. நெடுஞ்செழியன் அவர்கள் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழக நிறுவனர் நாள் விழாவில் ஆற்றிய சொற்பொழிவிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது.

அன்பிற்குரிய இணைவேந்தர் அவர்களே! அறிவு சான்ற துணைவேந்தர் அவர்களே! பெருமதிப்பிற்குரிய பேராசிரியப் பெருமக்களே! அன்புகெழுமிய மாணவி—மாணவ நண்பர்களே!

அறிவையும், ஆற்றலையும் ஓரளவு எனக்கு அளித்து என்னை ஆளாக்கிவிட்ட அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தை நிறுவிய அண்ணல் அண்ணாமலை அரசரின் அருமை பெருமைகளை நினைவுப்படுத்திக்கொள்ளும் நிறுவனர் நாள் விழாவில், கலந்துகொள்ளும் பேறு பெற்றமைக்குப் பூரிப்படைகிறேன்; பெருமைப்படுகிறேன். நான் பெற்றுள்ள அறிவும், ஆற்றலும் அளவிலே சிறியவை தாம் என்றாலும், அவற்றை எனக்கு அளித்த அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தின் பெருமையை எண்ணி எண்ணிப் பெருமிதவுணர்வு கொள்கிறேன். இந்தப் பெருவிழாவில் கலந்துகொள்ளும் வாய்ப்பினையும், உங்களோடு கலந்து அளவளாவி மகிழும் வாய்ப்பினையும், அளித்த பல்கலைக் கழகத்தார்க்கு என் உளங் கனிந்த நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஏதும் அறியாத எளிய மாணவனாக இந்தப் பல்கலைக் கழகத்தில் நான் படிக்க நுழைந்தபோது, இப்படிப்பட்ட வரவேற்பும், வாழ்த்தும், பாராட்டுதலும், போற்றுதலும் எனக்குக் கிடைக்குமென்று நான் எள்ளளவும் எண்ணிய தில்லை. இந்த அளவுக்கு என்னை ஆளாக்கி வளர்த்த பெருமையின் பெரும்பகுதி இந்தப் பல்கலைக்கழகத்தையே சாரும். இந்தப் பல்கலைக் கழகத்தின் சூழல்கள், எனக்குப் போதுமான அளவு அறிவையும், ஆற்றலையும், உணர்ச்சியையும், எழுச்சியையும், ஆக்கத்தையும், ஊக்கத்தையும் ஊட்டியிராவிட்டால், உங்களால் வரவேற்கப் படக்கூடிய ஒரு பெருமித நிலையை நான் எய்தியிருக்க முடியாது. இந்த நிலைக்கு என்னை வளர்த்துவிட்ட இந்தப் பல்கலைக் கழகத்திற்குத் தலைவணங்குகிறேன். எனக்குப் பாடப் பயிற்சியளித்து அறிவுகொளுத்திய பேராசிரியர்கள் சிலரையும் என்கண்முன்னே காண்கி றேன். அவர்களுக்கும் என் நன்றிக் கடனுற்றும் அறி குறியாக வணக்கம் செலுத்துகிறேன்.

வள்ளல் அண்ணாமலை அரசரின் வழித்தோன்ற லாகவும், இப் பல்கலைக்கழக இணைவேந்தராகவும் திகழும் செட்டி நாட்டரசர் உயர்திரு முத்தையா செட்டியார் அவர்களும், துணைவேந்தராக விளங்கும் உயர்திரு சந்திரா ரெட்டியார் அவர்களும் இந்த விழாவில் கலந்து கொள்ள வேண்டுமென்று அன்பழைப்பு விடுத்தனர். இச் செயல் அவர்கள் என்னிடத்தில் கொண்டிருக்கும் நல்லன்பிற்கும், நான் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிற பொறுப்புக்களிடத்தில் அவர்கள் காட்டுகிற பேராதர விற்கும் எடுத்துக்காட்டாக விளங்குவதாகும். அவர் களுக்கு என் நன்றி கலந்த வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

நினைவலைகள்

அண்ணாமலை நகரில் அடியெடுத்து வைத்தவுடன், என் நெஞ்சில் எவ்வளவோ எண்ண அலைகள் எழும்பி வீழ்கின்றன. சோலைகளடர்ந்த இயற்கை அழகும், மாட மாளிகைகள் நிறைந்த செயற்கை வனப்பும், மெல்லிய பூங்காற்றோடு மிதந்துவரும் தமிழிசையும், புலவர் பெரு மக்கள் நிரம்பிய கலையியற்பகுதியும், அறிவியலறிஞர்கள் நிறைந்த அறிவியற்பகுதியும், ஓடிவிளையாடும் விளையாட் டரங்கமும், ஓடம் போகும் ஓடையும், ஒட்டியும் வெட்டியும் சொற்போர் நிகழ்த்தும் பட்டி மண்டபமாம் கோகலே மண்டபமும், சொல்வல்லார் சீனிவாச சாத்திரியார் சிந்தையினிக்கச் செவியினிக்க ஆற்றிய சொற்பொழிவும், சர். கே. வி. ரெட்டியார் அறிவுத்திறனோடு புரிந்த ஆட்சியின் மேன்மையும், பேராசிரியர் இரத்தினசாமி பெருந்தன்மை யோடு வழங்கிய கனிவுரையும், பேராசிரியர் கா. சு. பிள்ளை வெளிப்படுத்திய புலமையும், பண்டிதமணி கதிரேசச் செட்டியார் உதிர்த்த சொல்நயம் மிக்க நகைச்சுவையும் விடுதலை வேட்கையோடு வீறுகொண்டு எழுந்த மாணவரு லகின் அறப்போர்க் கோலமும், எதிர்ப்புகளை வீழ்த்தித் தமிழின் இயக்கத்தை இங்கு நிலைநாட்டிய நிகழ்ச்சியும், பேராசிரியர் மறைமலையடிகள், பெரியார் இராமசாமி, பேரறிஞர் அண்ணா ஆகியோர்களை இதே மண்டபத்தில் நான் மாணவர் மன்றச் செயலாளனாக இருந்து வர வேற்க, அவர்கள் பேருரையாற்றி மகிழ்வித்த காட்சியும், பட்டமளிப்பு விழாத்தோறும் அண்ணல் அண்ணாமலை அரசர் இம்மண்டபத்தில் பெருமித நடைபோட்டுப் புகுந்த மாட்சியும் என் நினைவிற்கு வந்து போகின்றன.

அண்ணாமலை அரசரின் ஈத்துவக்கும் உள்ளத்திலிருந்து உருப் பெற்றெழுந்த இந்தப் பல்கலைக் கழகம், பெயரோ டும், புகழோடும், பொலிவோடும், வலிவோடும் வளர்ந்

தோங்கி வருவது எனக்கும், என்போன்ற எண்ணற் றோர்க்கும் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியை அளிப்பதாகும்.

> ஈதல் இசைபட வாழ்தல், அதுவல்லது
> ஊதியமில்லை உயிர்க்கு

என்றார் வள்ளுவப் பெருந்தகையார். வறியார்க்கு ஈதல் வேண்டும்; அதனால் புகழ் உண்டாக வாழவேண்டும்; அப்படிப்பட்ட புகழ் அல்லாமல் வேறெதுவும் உயிர்க்கு ஊதியமாகாது என்பது வள்ளுவரின் வாய்மொழி. அரசர் அண்ணாமலையார் தாம் ஈட்டிய பொருளின் ஒரு பகுதியை இப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு ஈந்தார்; அதன் மூலம் புகழ் பெற்றார்; உயிர் வாழ்க்கையின் குறிக் கோளை நிறைவேற்றினார். " அண்ணாமலை சர்வகலாசாலை யின் வளர்ச்சியை ஒவ்வொரு நாளும் சிந்திப்பேன். தமிழ் நாடெங்கும் தமிழிசை முழங்க வேண்டுமென்பது எனது ஆவல். ஈட்டலும், காத்தலும், வகுத்தலும், என் வாழ்க்கையின் குறிக்கோள் " என அவர் அழுத்தந் திருத்தமாகக் கூறியிருப்பதிலிருந்து அவரது உள்ளக் கிடக்கை எவ்வளவு உயர்ந்து விளங்கிற்று என்பதை உணரலாம்.

கொடையிற் சிறந்தது

அறக்கொடைகள் எல்லாவற்றிலும் மிகச் சிறந்த கொடையாக விளங்குவதும், வேண்டப்படுவதும், கல்விக் கொடையேயாகும். இதுபற்றித்தான் புதுமைக்கவி பாரதி யார் அவர்களும்

> அன்ன சத்திரம் ஆயிரம் வைத்தல்
> ஆலயம் பதினாயிரம் நாட்டல்
> அன்னயாவினும் புண்ணியங்கோடி
> ஆங்கோர் ஏழைக்கு எழுத்தறிவித்தல்

என்று கூறினார். அன்ன சத்திரங்கள் ஆயிரங் கட்டு வதனால் ஏற்படும் பலனைவிட, ஆலயங்கள் பதினாயிரம் எழுப்புவதினால் ஏற்படும் பலனைவிட, ஒரு ஏழைக்கு எழுத்தறிவித்தலினால் ஏற்படும் பலன் மிகவானது என்றார். உற்ற காலத்தில் ஒருவன் செய்த உதவி சிறிதளவாக இருந்தாலும், அதன் தன்மையை ஆராய்ந் தால் உலகத்தைவிட மிகப் பெரிதாகும் என்னும் கருத்துப்பட,

> " காலத்தினால் செய்த நன்றி சிறிதெனினும்
> ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது "

என்று வள்ளுவப் பெருந்தகையார் குறிப்பிட்டுள்ளார். அது போல, ஒரு ஏழையின் கல்விக்கு ஒருவர் உதவும் உதவி எவ்வளவு சிறிதளவுடையதாக இருந்தாலும், இந்தக் காலத்தின் அருமையை ஆராயும்போது, அந்த உதவியின் அளவு, ஆயிரம் சத்திரங்களையும், பதினாயிரம் கோயில்களையும் எழுப்புவதற்கு உதவும் உதவியின் அளவைவிட மிகப் பெரியது என்கிறார் பாரதியார்.

இன்றைய நிலையில் உலக நாடுகளை நாம் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது, ஒரு நாடு வாழ்வதும், வளருவதும் அதன் நீளம், அகலம், கனத்தைப் பொறுத்து அமைய வில்லை. ஒரு நாடு நீண்டு, அகன்று மக்கட் பெருக்கத் தோடு பார்ப்பதற்குப் பருத்துக் காணப்பட்டால், அந்த நாடு வாழத்தக்கது என்றும், மற்றொரு நாடு இறுகிச் சுருங்கி, குறைந்த மக்கள் எண்ணிக்கையோடு பார்ப்பதற்கு இளைத்துக் காணப்பட்டால், அந்த நாடு வாழமுடியாது என்றும் எவரும் கூறமாட்டார்கள். சுமார் அறுபத் தைந்து கோடி மக்களைக் கொண்டு பரந்து காணப்படும் சீனாவும் இருக்கிறது, சுமார் பத்துக்கோடி மக்களைக் கொண்டு சுருங்கிக் காணப்படும் சப்பானும் பக்கத்திலேயே இருக்கிறது. ஆனால் வளமான வாழ்விலும், வசதியிலும் சீனாவை மிஞ்சிய நிலையில்தான் சப்பான் இருக்கிறது. இதற்குக் காரணம் பரப்பளவு, மக்கள்தொகை ஆகிய வற்றின் பெருக்கம் அல்ல; அறிவுத்திறன், ஆற்றல் திறன் ஆகியவற்றின் பெருக்கமேயாகும். ஒருநாடு எந்த அளவுக்குத் தன்னுடைய அறிவுத் திறனையும், ஆற்றல் திறனையும் பயன்படுத்தி எல்லா வகையிலும், எல்லா வழியிலும் தன்னிறைவு பெற்று, இயன்றால் பிற நாடு களுக்கும் ஏற்றுமதி செய்து, வருவாய் பெற்று வாழ்கி றதோ, அந்த நாடுதான் சிறப்புற்றுத் திகழக் காண்கி றோம். இரும்புக்கனிகளை வெட்டியெடுக்கும் இந்தியாவை விட, குண்டூசி அளவுக்குக்கூட இரும்பினை வெட்டி எடுக்க முடியாத சப்பான் தொழில் வளர்ச்சியிலும் வாணிக வளர்ச்சியிலும் சிறப்புற்று விளங்குகிறது என்றால் அதற்குக் காரணம் அறிவுத்திறன்தான். இதனைத்தான் வள்ளுவரும்

> அறிவுடையார் எல்லாம் உடையார், அறிவிலார்
> என்னுடைய ரேனும் இலர்

என்று கூறினார்.

அப்படி வளம் பெற்றுத் தரும் அறிவுத் திறனையும், ஆற்றல் திறனையும் தேர்ந்த கல்விப் பயிற்சியின் மூலமாக அல்லாது வேறு எந்த வகையிலும் பெற முடியாது. இதனைத் தான்

> " கல்வியினூ உங்கில்லை சிற்றுயிர்க் குற்றதுணை "

என்று நீதிநெறி விளக்கம் குறிப்பிடுகிறது.

இன்றைய நிலை

இன்றைய நிலையில், அதாவது 1967–68-ம் ஆண்டில் தமிழக அரசு, கல்வித் துறைக்கு மட்டும் ரூ. 54 கோடி ஒதுக்கியிருக்கிறது. ஊராட்சி மன்றம், ஊராட்சி ஒன்றி யம், நகராட்சி மன்றம் போன்ற உள்ளாட்சி மன்றங்கள் ரூ. 4 கோடிக்கு மேல் செலவு செய்கின்றன. இது தவிர அறங்காப்பு நிலயங்கள் பலவும், அறம் புரியும் செல்வர் கள் பலரும் பலகோடி ரூபாய்களை பயன்படுத்துகிறார்கள். இவ்வளவு ஊக்கந் தந்தும், தமிழகம், கல்வியின் முழுப் பயனையும் பெற முடியவில்லை. கல்வியின் பயனைப் பெறு தவர்கள் இன்னமும் பெருவாரியினராகவே இருந்து வருகின்றனர். இன்னமும் தமிழகத்தில் நூற்றுக்கு 62 பேர்களுக்கு எழுதப் படிக்கத் தெரியாது. 38 பேர்கள் தான் எழுதப் படிக்கத் தெரிந்தவர்கள் என்ற பட்டிய லுக்குள் வருகிறார்கள். இந்த 38 பேர்களிலும் 24 பேர்கள் ஐந்தாவது வகுப்புக்குள்ளாகவே தங்கள் படிப்பை முடித்துக் கொண்டவர்கள் ஆவார்கள், 14 பேர்கள் ஆறுவது வகுப்பிலே புகுந்து, பதினோராவது வகுப்பை தாண்டிக் கல்லூரியில் புகும்போது அவர்கள் 6 பேர்களாக குறைந்து விடுகிறார்கள். அந்த 6 பேர்களிலிருந்தும் இறுதியில் 2 பேர்கள்தாம் பட்டதாரிகளாக வெளியேறு கிறார்கள்.

1965–66-ம் ஆண்டில் 6-லிருந்து 11 வயதுக்குள்ளான துவக்கப்பள்ளி சிறுவர்-சிறுமியரில் 80·2 சதவிகிதத்தினர்தாம் பள்ளிகளிலே நுழைந்துள்ளனர். 11-லிருந்து 14 வயது வரையிலும் உள்ள உயர் துவக்கப்பள்ளி சிறுவர் சிறுமியரில் 32 சத விகிதத்தினரும், 14-லிருந்து 17 வயது வரையிலும் உள்ள உயர் நிலைப்பள்ளி மாணவர்களில் 17·9 சதவிகிதத்தினரும் 18-லிருந்து 23 வயது வரையிலும் உள்ள கல்லூரி மாணவர்களில் 2·3 சதவிகிதத்தினருமே கல்வி நிலயங்களில் நுழைந்து கல்வி கற்றனர்.

1961-ல் எழுதப்படிக்கத் தெரிந்தவர்களின் எண்ணிக்கை அமெரிக்காவில் 97·85 சதவிகிதம், இரஷ்யாவில் 98·55 சதவிகிதம், பிரான்சில் 96·48 சதவிகிதம், சப்பானில் 97·85 சதவிகிதம் என்று இருக்கும்போது, இந்தியாவில் அத்தகையோரின் எண்ணிக்கை 24 சதவிகிதந்தான் என்று அறியும்போது நாம் கல்வித் துறையில் நமது நாட்டை எவ்வளவு முன்னேற்றம் அடையச் செய்ய வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம் என்பது தெளியப்பெறும். 1961-ம் ஆண்டு மக்கள் எண்ணிக்கைக் கணக்குப்படி இந்தியாவில் எழுதப்படிக்கத் தெரிந்தவரின் சராசரி எண்ணிக்கை 24 சதவிகிதம் என்னும்போது தமிழகத்தின் எண்ணிக்கை 31 சதவிகிதம் ஆகும். கேரளத்தின் எண்ணிக்கைதான் 46 சதவிகிதமாக அமைந்து தமிழகத்தைவிட, சற்றுக் கூடுதலாகக் காட்டுகிறது. எழுதப்படிக்கத் தெரிந்தவர்களைக் கூடுதலாகப் பெற்றிருக்கிற வகையில், தமிழகம் மாநிலங்களில் இரண்டாவது இடத்தைப் பெற்றிருக்கிறது என்றாலும், மேலும் விரைவில் வளர்ச்சி பெறுவதற்கான வாய்ப்பினையும், வழியையும், வசதியையும் பெற்றுக் கொண்டு வருகிறது என்பது நமக்கெல்லாம் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி அளிப்பதாகும்.

எதிர்நோக்கியுள்ள பணி

தேர்ந்த கல்வி எல்லா நிலையிலும் வளரவேண்டும் என்ற ஆர்வம் தமிழகத்தில் எல்லோருக்கும் ஏற்பட்டிருப்பது பாராட்டி மகிழ்தற்குரியதாகும். ஆனால் ஆர்வம் வளர்ந்திருக்கிற அளவுக்கு வசதிகள் வளரவில்லை. இந்த ஆண்டில் கூட ஆறு வயதிற்கும் பதினொரு வயதிற்கும் இடைப்பட்டுள்ள சிறுவர் சிறுமியர்களில் 94 சதவிகிதத்தைத்தான் நாம் பள்ளியில் கொண்டு வந்து சேர்க்க முடிந்திருக்கிறது. இன்னமும் நம் கண்ணுக்கும் கைக்கும் அகப்படாமல் 100-க்கு ஆறு சிறுவர்-சிறுமியர்கள் எங்கேயோ அலைந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். இன்னமும் துவக்கப் பள்ளிகள் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டிய சிற்றூர்களும், உயர்நிலைப் பள்ளிகள் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டிய பெரு நகரங்களும், கல்லூரிகள் துவக்கப்பட வேண்டிய மாவட்டங்களும் பலவாக இருக்கின்றன. சிற்சில இடங்களில், ஆரம்பப் பள்ளிகளை ஆலமரத்திற்கடியிலும் அரசமரத்திற்கடியிலும் நடத்திக்கொண்டு வருகிறோம். சில இடங்களில் ஆரம்பப் பள்ளிகளை அரசமரத்தடிக்கு அனுப்பிவிட்டு, அங்கே உயர்நிலைப் பள்ளிகளை நடத்திக்கொண்டு வருகிறோம். இன்னும் சில இடங்களில் உயர்நிலைப் பள்ளிகளை வேறு இடங்களுக்கு அனுப்பிவிட்டு அங்கே கல்லூரிகளைத் துவக்கியிருக்கிறோம். வேறு சில இடங்களில் சத்திரம், சாவடிகளிலே கல்லூரிகளை வைத்திருக்கிறோம். இவையனைத்திற்கும், வசதியான கட்டடங்கள், வாய்ப்பான மாணவ விடுதிகள், ஆய்வுக் கூடங்கள், விளையாட்டரங்கங்கள், கலை மண்டபங்கள் தேவைப்படுகின்றன. இவற்றையெல்லாம் ஒழுங்குற நிறைவேற்றித்தர அரசு எடுத்துக் கொள்கிற முயற்சிகள் மட்டும் போதாது. பல அண்ணாமலை அரசர்களும் அழகப்பச் செட்டியார்களும், பச்சையப்ப முதலியார்களும் தேவைப்படுகிறார்கள்.

எதிர்காலத்தின் அறிகுறி

வசதிகள் நிரம்பப்பெற்ற நாடுகளில் எப்படிப்பட்ட கலையியல் அறிஞர்களையும், அறிவியல் வல்லுநர்களையும், ஆராய்ச்சிப் பெரியார்களையும், புகழ்மிக்க கண்டுபிடிப்பாளர்களையும் உருவாக்க முயலுகிறார்களோ, அப்படிப்பட்ட அறிஞர்களையும், வல்லுநர்களையும், ஆராய்ச்சியாளர்களையும், கண்டுபிடிப்பாளர்களையும், உருவாக்க ஏழ்மை நிரம்பிய நாட்டிலுள்ள நாமும் விரும்புகிறோம். அரசினர், பொது மக்கள் ஆகிய நாம் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து இடுக்கண்களையும் இடையூறுகளையும், இன்னல்களையும், இழப்புக்களையும், தொல்லைகளையும், துயரங்களையும் தாங்கிக்கொண்டு இயன்ற அளவு கல்வி வசதிகளை ஏற்படுத்தித் தந்தால்தான் பெறவேண்டிய வல்லுனர்களையும், கற்றறிவாளர்களையும், ஆராய்ச்சி அறிஞர்களையும் பெறமுடியும். பொதுவாகக் கல்வியால் பயன்பெற்று உயர்ந்தோர்களும், குறிப்பாக உதவிபெறும் கல்வியால் உயர்ந்தோர்களும், தாங்கள் ஈட்டும் பொருளில் ஒரு குறிப்பிட்ட சதவிகிதத்தை தாங்கள் படித்த கல்வி நிலயத்திற்கோ அல்லது தாங்கள் பிறந்த ஊரிலுள்ள கல்வி நிலயத்திற்கோ அல்லது தாங்கள் வாழும் ஊரிலுள்ள கல்வி நிலயத்திற்கோ ஆண்டுதோறும் அறக்கொடையாக வழங்குவது என்ற பண்பாட்டை மேற்கொள்வார்களேயானால், தமிழகக் கல்வி நிலயங்கள் மேலும் மேலும் பல வசதிகளைப் பெறும் என்பது உறுதி. பெரும் சொத்துக்களை வைத்துக்கொண்டு எப்படிப்பட்ட அறச்செயல் செய்யலாம் என்று எண்ணிக்கொண்டிருப்போரும், பெரும் செல்வங்களை வைத்துக்கொண்டு வாரிசு இல்லாமல் என்ன செய்வது என்று தவித்துக் கொண்டிருப்போரும் கல்விச் சாலைகளையே தங்கள் வளர்ப்புச் செல்வர்களாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற வேண்டுகோளைத் தமிழகமெங்கும் நான் கூறி வருகிறேன். கல்விச்சாலைகளுக்குக் கொடை வழங்க வேண்டும் என்ற வேண்டுகோளைத் தமிழகமெங்கும் நான் கூறி வருகிறேன். கல்விச்சாலைகளுக்குக் கொடை வழங்கும் உணர்வோடு ஊருக்கு ஊர் புலவர் இப்போது முன்வரத் தொடங்கியிருப்பது நல்ல எதிர் காலத்தின் அறிகுறியாகும்.

கல்வியின் நோக்கம்

பண்டைக் காலந்தொட்டு இற்றைக் காலம்வரை பல்வேறு பேரறிஞர்கள் கல்வியின் நோக்கங்கள் பற்றிப் பல வகையாக எடுத்துக் கூறிவந்துள்ளனர். ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலும் இயற்கையாக உறைந்து கிடக்கும் அறிவுத் திறனையும், ஆற்றல் திறனையும், வெளிப்படுத்தி, அவற்றைப் புறத்திலே காணப்படும் அறிவுத் திறன், ஆற்றல் திறன் ஆகியவற்றைக்கொண்டு வளர்த்து, அவற்றால் அவருக்கும், அவரைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும், உலகத்திற்கும் பலன் ஏற்படுகிற

அளவுக்கு அவற்றை நிலைநிறுத்திக் கொள்வதே கல்வியின் பொதுவான நோக்கமாக இருக்கக் காண்கிறோம். அவற்றை எந்தெந்த நிலையில், எந்தெந்த வகையில் எந்தெந்த வழியில் எப்படியெப்படிப் பெறுவது என்பதிலே நாட்டுக்கு நாடு, இடத்துக்கு இடம், பல்கலைக் கழகத்துக்குப் பல்கலைக்கழகம் சிறிது வேறுபாடு இருக்கிறது. முறை எப்படியாக இருந்தாலும், இறுதியில் ஒவ்வொருவரும் கல்வி கற்றதனால் பெற்ற அறிவுத் திறன் என்ன? ஆற்றல் திறன் என்ன? பண்பாடு என்ன? என்பதைத்தான் உலகம் எதிர்பார்க்கிறது. அந்த வகையில், தமிழகத்திலுள்ள பல்கலைக் கழகங்கள், குறிப்பாக, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம், நல்ல தரமும், திறமையும் மிக்க மாணவியர்—மாணவர்களை உருவாக்கி வருவது மகிழ்ச்சிக்குரிய தொன்றாகும்.

பொதுவாக இந்திய நாட்டின் எதிர்காலம், குறிப்பாகத் தமிழகத்தின் எதிர்காலம் மிகச் சிறந்து விளங்க வேண்டுமென்றால், அது இந்தத் தலைமுறையைச் சார்ந்த மாணவியர்—மாணவர்கள் கையில்தான் இருக்கிறது. இன்றைய மாணவிய மாணவர்கள் பொறுப்புணர்ச்சியோடும், கடமையுணர்ச்சியோடும், கட்டுப்பாட்டுணர்ச்சியோடும் நிலைநாட்டும் அறிவுத் திறமும் ஆற்றல் திறனும்தான் புதிய தமிழகத்தை உருவாக்கித் தரவேண்டும்.

திருப்பு முனை

தமிழகத்தின் நில வளமும், நீர் வளமும், மலை வளமும், சோலை வளமும், மக்களுக்குக் குறைவறப் பயன்பட வேண்டும்; இயற்கை வளங்களைப் பயன்படும் செயற்கை வளங்களாக மாற்றும் வகை காணவேண்டும்; புதைந்து கிடக்கின்ற கனிச் செல்வங்கள் வெளிவர வேண்டும்; அவற்றைக் கொண்டு ஆக்கம் தரும் உற்பத்தி மிகவேண்டும்; அவற்றின் மூலம் தமிழகம் தன்னிறைவு பெறவேண்டும்; தன்னிறைவுக்கு மேல் எஞ்சிய பொருள்கள் ஏற்றுமதி செய்யப்படவேண்டும்; இறக்குமதியின் அளவு குறைக்கப்பட வேண்டும்; நாட்டின் பொது வருமானம் மிகவேண்டும். மிகுவதின் மூலம் மக்களின் வாழ்க்கைத் தரம் உயர வேண்டும்; வாழ்க்கைத் தரம் உயர்வதன் மூலம் வயிறார உண்ண உணவும், மனமார உடுக்க உடையும், தேவையார இருக்க இடமும் கிடைக்க வேண்டும்; அறிவாரக் கல்வி வேண்டும்; வேலை வாய்ப்பு வேண்டும்; ஓய்வு நேரம் வேண்டும்; ஓய்வு நேரத்தில் நுகர்வதற்கான இன்பப் பற்றுக்கோடுகள் வேண்டும்; இவற்றையெல்லாம் நிறைவேற்றித் தரக்கூடிய புதிய தமிழகத்தை உருவாக்கித் தரவேண்டும் என்று பொறுப்புணர்ச்சியும், கடமையுணர்ச்சியும் மிக்க மாணவியர்—மாணவர்களிடத்தில் வேண்டுகோள் விடுக்கவே இந்த விழாவிற்கு நான் வருகை தந்துள்ளேன். அறிவுரை கூறும் அளவுக்கு ஆற்றல் உடையேனல்லேன் என்றாலும், வேண்டுகோள் விடுக்கக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். அந்தக் கடமையை ஆற்ற இந்த விழா பயன்படுவது எனக்குப் பெரும் மகிழ்ச்சியை அளிக்கிறது.

முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் இருந்த மாணவியர்—மாணவர்களுக்கு இருந்த கடமைகள், பொறுப்புக்களைவிட, முப்பது ஆண்டுகளுக்குப் பின்னால் வரவிருக்கிற மாணவியர்—மாணவர்களுக்கு இருக்கப்போகிற கடமைகள், பொறுப்புக்களைவிட இந்தத் தலைமுறையைச் சார்ந்த மாணவியர்—மாணவர்களுக்கு இருக்கிற கடமைகளும் பொறுப்புக்களும் மிகையானவையும், முக்கியமானவையுமாகும். இந்தத் தலைமுறையைச் சார்ந்தவர்கள் ஒரு திருப்பு முனையில் நிற்கின்றார்கள். இந்தத் தலைமுறையைச் சார்ந்தவர்கள் திருப்பிவிடுகின்ற வழியிலேதான், தமிழகம் இன்னும் பல நூற்றாண்டுக் காலத்திற்கு உருண்டோட வேண்டும்.

தமிழக மக்கள் தாம் அறிந்துகொள்ள வேண்டியவைகள், புரிந்துகொள்ள வேண்டியவைகள் அனைத்தையும் தங்கள் தாய்மொழியான தமிழிலேயே இருக்க வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கிறார்கள். அப்படி எதிர்பார்ப்பது தவறு என்று எவரும் கூறமாட்டார்கள். அப்படித்தான் ஆங்கிலேய நாட்டிலுள்ள ஆங்கிலேயர்களும், சப்பான் நாட்டிலுள்ள சப்பானியர்களும், இரஷ்ய நாட்டிலுள்ள இரஷ்யர்களும், இத்தாலிய நாட்டிலுள்ள இத்தாலியர்களும் தத்தம் மொழியிலேயே இருக்க வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கிறார்கள். தமிழகத்துத் தமிழ்ப் பெருங்குடி மக்கள் தாங்களும், தங்கள் பிள்ளைகளும் பெறும் கல்வி அறிவு தமிழின் மூலமே கிடைக்கப் பெறவேண்டும் என்றும், தங்களின் பண்டமாற்று, நீதிமன்றம், சட்டமன்றம், ஆட்சித்துறை, அலுவலகம் ஆகிய அனைத்தும் தமிழிலேயே நடைபெற வேண்டும் என்றும் எதிர்பார்க்கிறார்கள். இந்த ஆவலை நிறைவேற்றுவது, இன்றைய வருங்காலக் கல்வியாளர்களின் நீங்காத கடமையாகும்.

நமது குறிக்கோள்

இந்த ஆவலை நிறைவேற்றித் தரும் அளவுக்கு அறிவும், ஆற்றலும் நாம் பெற்றிருக்கிறோமா? தமிழ் மொழி பெற்றிருக்கிறதா? என்ற கேள்வி எழுகிறது. போதுமான அளவுக்குப் பெறவில்லை என்பதுதான் இப்போது விடையாக இருக்கிறது. அடுத்து, உடனடியாகப் பெற்றுவிடமுடியுமா? என்ற கேள்வி எழுகிறது. உடனடியாகப் பெற்றுவிட முடியாது, மெல்ல மெல்ல, படிப்படியாகத்தான் பெற முடியும்; பெற வேண்டும் என்பது விடையாக அமைகிறது. இன்றைய வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாது தேவைப்படுகின்ற அறிவாற்றல் அத்தனையையும் தமிழால் பெற முடியுமா? என்றால், முழுவதும் முடியாது என்பதுதான் விடையாக இருக்கிறது. இன்றைய நிலையில், தமிழால் பெறக்கூடிய எல்லாவற்றையும் பெற்று, தமிழால் பெற முடியாததை வேறு எந்த மொழி மூலம் பெறுவது என்ற கேள்வி எழுகிறது. இதற்கான விடை அளிக்கும்போதுதான், அதற்கான தகுதி, திறமை அத்தனையும் ஆங்கில மொழி ஒன்றுக்கே அமைந்திருக்கின்றன என்ற முடிவுக்கு இன்றைய தமிழக அரசும், தமிழக அறிஞர்கள் பலரும் வந்திருக்கின்றனர்.

தமிழன் தமிழனோடு பழக, உரையாட, தொடர்பு கொள்ள, வாணிபம் செய்ய, ஆட்சி நடத்த, கலை பயில, பாடம் அறிய, தமிழன் தமிழனுக்கு உணர்ச்சிகளை அறிவிக்க, தெரிவிக்க, வாழ்க்கையை வளப்படுத்த, வகைப்படுத்த, தமிழைக்கொண்டு வாழ முடியும்

என்பதும், எந்த இடத்தில், எந்தக் கட்டத்தில் எந்த நிலையில் தமிழைக்கொண்டு பணியாற்ற முடியவில்லையோ அந்த இடத்தில், கட்டத்தில், நிலையில் ஆங்கிலத்தின் முழு உதவியையும், ஒத்துழைப்பையும் பெற வேண்டும் என்பதுதான் நமது குறிக்கோள். தமிழ் அல்லாத பிறமொழி பேசும் மக்களிடமும், பிற நாட்டிடமும் தொடர்பு கொள்ளவும், உலக வாணிபத் தொடர்பு கொள்ளவும், உலக அறிவியல் அறியவும், உலகத்திலுள்ள பல்வேறு நாடுகளின் மொழி, கலை, நாகரீகம், பண்பு, பழக்க வழக்கம் ஆகியவற்றைப் புரிந்துகொள்ளவும் ஆங்கில மொழிதான் பயன்படும் கருவியாக இருந்து வருகிறது; இருந்து வர முடிகிறது. அது ஒன்றுதான் உலகப் பொது மொழியாகவும் இலங்குகிறது. உலகில் எந்த மூலையில் எந்த முடுக்கில் என்ன நிகழ்ச்சி நடைபெற்றாலும், உடனே உலகுக்கு அறிவிக்கும் மொழி ஆங்கிலமேயாகும் ; உலகில் எந்த நாட்டில், எந்த அறிவியல் அறிஞர், எந்தக் கண்டுபிடிப்பைக் கண்டுபிடித்தாலும், அடுத்த நொடியிலே உலகிற்கு அறிவிக்கும் மொழி ஆங்கிலமேயாகும் ; உலகில் எந்த நாட்டில், எந்த மொழியில் சிறந்த இலக்கியங்கள், அறிவியல் நூல்கள், கலையியல் நூல்கள் இருந்தாலும், தோன்றினாலும் அவற்றையெல்லாம் உடனுக்குடன் மொழிபெயர்த்து உலக முழுமைக்கும் அறிவிக்கும் மொழி ஆங்கிலமேயாகும். நம் தாய் மொழியான தமிழ், எல்லாத் துறை பற்றிய அறிவையும் பெற்று, அவற்றையெல்லாம் விளக்கிக் காட்டும் ஆற்றலோடு விளங்கவேண்டுமாயின், அதற்கு ஆங்கிலம்தான் உறு துணை புரியக்கூடிய மொழியாகும்.

ஆங்கிலத்தின் பயன்

சுருங்கச் சொல்ல வேண்டுமானால், தமிழன் பெற வேண்டிய அறிவுத்திறனும், ஆற்றல் திறனும், உலகிலுள்ள எந்த நாட்டின் அறிவுத் திறனுக்கும் ஆற்றல் திறனுக்கும் எந்த வகையிலும் குறைந்திருக்கக்கூடாது. அத்தகைய அறிவுத்திறன், ஆற்றல்திறன் முழுமையும் பெற்றுத்தர இன்றைய நிலையில் தமிழ்மொழி ஆற்றல் பெற்றதாக இல்லை. அந்த ஆற்றலைப் பெறக்கூடிய மொழிதான் என்றாலும், இன்றைய நிலையில் பெற்றிருக்கவில்லை. தமிழின் மூலம் பெறக்கூடிய அறிவு ஆற்றல் எல்லாம் பெற்று, மேற்கொண்டு பெற வேண்டியவை முழுவதையும் ஆங்கில மொழியின் துணையுடன் பெற முயலுவதுதான் நம்முடைய நோக்கத்தை ஈடேற்றும் செயலாக இருக்க முடியும். தமிழும் ஆங்கிலமும் கூட்டாகச் சேர்ந்து பயன்படும் நிலை ஏற்பட்டுவிட்டால், பிறகு எந்த ஒரு அறிவுக்கும், எந்த ஒரு மொழியிடத்திலும் ஏங்கி நிற்க வேண்டிய நிலை தமிழகத்தில் தமிழர்களுக்கு ஏற்படாது. தமிழும், தமிழகமும் தமிழக மக்களும் ஆங்கிலத்தின் தொடர்பையும் தோழமையையும் சில நூற்றாண்டுகளாகவே பெற்று வருவது நமது நோக்கத்தை எளிதில் நிறைவேற்றக் காரணமாக அமைகிறது.

தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை, தமிழக மக்களுக்கு அகத் தொடர்புக்குத் தமிழும், புறத் தொடர்புக்கு ஆங்கிலமும், இயன்ற வகைக்கெல்லாம் தமிழும், இயலாத வகைக்கெல்லாம் ஆங்கிலமும் என்ற முறையில் தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய இரு மொழி அறிவு என்றென்றும் அமைவது வேண்டற்பாலதாகும்.

மற்றொரு கடமை

பள்ளி இறுதி வகுப்பில் படித்து முடித்துவிட்டுக் கல்லூரி புகுகின்ற ஒவ்வொரு மாணவிய—மாணவரும் தமிழ் ஆங்கிலம் ஆகிய இரண்டு மொழிகளிலும் பேசவும், எழுதவும் விளங்கிக்கொள்ளவும், புரிய வைக்கவுமான ஆற்றலைப் பெற வேண்டுமென்பதுதான் நம்முடைய முக்கிய நோக்கமாகும்.

தமிழகக் கல்வி நிலையங்களுக்கெல்லாம் இரண்டுவிதக் கட்டுப்பாடுகள், மொழி வளர்ச்சியைப் பற்றி ஏற்படுகின்றன. தேவைப்படும் பாட நூல்களையும், பொது நூல்களையும் ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழில் மொழிபெயர்த்துத் தமிழ் மக்களுக்கு பயில்வதற்குப் பயன்படும்படிச் செய்ய வேண்டியது ஒரு கடமையாகும். தமிழகத்திலுள்ள ஒவ்வொருவரையும் ஆங்கில மொழி படித்தவர்களாக ஆக்கி, உலகத்திலுள்ள ஆங்கில நூல்கள், ஏடுகள், இதழ்கள், ஆகிய அத்தனையையும் படித்தறிந்து, தேவையானவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ளும் திறம்படைத்தவர்களாக ஆக்குவது மற்றொரு கடமையாகும். அதாவது ஆங்கில நூல்களை ஒரு பக்கம் தமிழ் மயமாக ஆக்குவதும்; மற்றொரு பக்கம் தமிழக மாணவிய—மாணவர்களை ஆங்கில அறிவு படைத்தவர்களாக ஆக்குவதும் ஆகும். தமிழில் புதிய புதிய, கண்டுபிடிப்புக்களும் ஆராய்ச்சிக் கருத்துக்களும், தொழில் நுட்பக் கருத்துக்களும், அறிவியல் கருத்துக்களும் தோன்ற வேண்டுமென்றால், ஆங்கில மொழி அறிவு பெரிதும் துணை நிற்க வேண்டும். தமிழில் சிறந்த ஆராய்ச்சி நூல்களைத் தந்திருக்கின்ற பேராசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை, பேராசிரியர் மறைமலையடிகள், பேராசிரியர் கா. சு. பிள்ளை, பேராசிரியர் சோமசுந்தர பாரதியார், பேராசிரியர் ரா. பி. சேதுப் பிள்ளை, பேராசிரியர் வரதராசனார், பேராசிரியர் இராசமாணிக்கனார், பேராசிரியர் தேவநேயப்பாவாணர் போன்றோர்கள் எல்லாம் சிறந்த ஆங்கில அறிவுப் படைத்தவர்கள் என்பதை ஈண்டு நினைவுப்படுத்திக் கொள்வது பொருத்தமுடையதாகும்.

புதுமைக் கவி பாரதியார் அவர்களும்,

> "பிற நாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள்
> தமிழ்மொழியில் பெயர்த்தல் வேண்டும்
> இறவாத புகழுடைய புது நூல்கள்
> தமிழ்மொழியில் இயற்றல் வேண்டும்."

என்று அழுத்தந் திருத்தமாக வலியுறுத்திக் கூறியிருப்பது இங்குக் கூர்ந்து கவனிக்கத் தக்கதாகும்.

நம்முன் உள்ள பிரச்சினை

இப்பொழுது மொழித் துறையில் ஒரு சிக்கல் ஏற்பட்டிருப்பதற்கு காரணம், இந்தியா முழுவதிலும் ஆங்கிலத்தின் இடத்தை, எல்லா வகையிலும் இந்தி மொழிக்கு ஏற்படுத்தித் தர ஒரு சிலர் முயன்று வருவதேயாகும். அவர்கள் கட்சி ஆதிக்கத்தின் துணைகொண்டும், இந்தியப் பேரரசின் அதிகாரத்தின் துணைகொண்டும் அந்த

நோக்கத்தை நிலை நாட்ட முயலுகிறார்கள். இப்பொழுது ஆங்கிலம் உலகத் தொடர்பு மொழியாகவும் இந்தியப் பேரரசின் ஆட்சி மொழியாகவும் இந்தியாவின் பொது மொழியாகவும் மாநிலங்களிடையே தொடர்பு மொழியாகவும், மத்திய அரசுக்கும் மாநில அரசுகளுக்கு மிடையே இணைப்பு மொழியாகவும், மாநில அரசின் ஆட்சி மொழியாகவும் பல்கலைக் கழக உயர்மட்டப் பாட மொழியாகவும் இருந்து வருகிறது. ஆங்கிலம் பயன்படுத்தப்பட்டுவரும் இந்தப் பொறுப்புமிக்க இடங்களைக் கைப்பற்றும் தகுதி, இந்தி மொழிக்கு அறவே இல்லை என்பதுதான் பேரறிஞர் பலரின் துணிந்த முடிவாகும். உலகப் பொதுமொழியாக விளங்கும் ஆங்கிலத்தின் இடத்தை இந்தி ஒருநாளும் பெற முடியாது என்பது எளிதாக உணரக் கூடிய தொன்றாகும். அகில இந்திய ஆட்சி மொழியாக இருக்கும் ஆங்கிலத்தை அகற்றிவிட்டு, இந்தி அந்த இடத்தைக் கைப்பற்ற வேண்டும் என்று சொல்வதற்கு இரண்டு காரணங்கள் கூறப்படுகின்றன. ஒன்று, ஆங்கிலம் அந்நிய மொழி என்பது; இரண்டாவது, இந்தி இந்தியாவில் பெரும்பான்மையினரால் பேசப்படும் மொழி என்பதாகும். இந்தி என்ற சொல் தோன்றிய இடம் அரபு நாடாக இருந்தாலும் அது எப்படி இந்தியாவின் மொழியாக ஆகிவிட்டதோ, அதுபோலவே ஆங்கிலம் தோன்றிய இடம் இங்கிலாந்தாக இருந்தாலும், அது இந்திய மொழிகளில் ஒன்றாக ஆகிவிட்டது. இந்தியாவைத் தாயகமாகக் கொண்டு இந்தியாவின் முழுக் குடி உரிமை கொண்ட மக்களாக வாழும் ஆங்கிலோ—இந்தியரின் தாய்மொழி இன்று ஆங்கிலமாகவே இருந்து வருகிறது. அந்த வகையில் இந்தியாவில் குடியேறி, இந்தியாவை வாழும் இடமாகக் கொண்டுவிட்ட மொழிகளில் ஆங்கில மொழியும் ஒன்றாகிவிட்டது. இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் முன்பே இடம் பெற்றுவிட்ட 15 முக்கிய மொழிகளோடு, பதினாறாவது முக்கிய மொழியாகச் சேர்த்துக் கொள்ளப்படத்தக்க எல்லாத் தகுதியும் ஆங்கிலத்திற்கு இருக்கிறது. எனவே, அது அந்நிய நாட்டிலிருந்து வந்த மொழி என்ற முறையில் அதைத் தள்ளிவிட ஒரு காரணமும் இல்லை. ஆங்கிலம், இந்தி ஆகிய இரண்டு மொழிகளில், இந்தியா முழுவதும் காஷ்மீரத்திலிருந்து கன்னியாகுமரி வரையில் பரவலாகப் பலர்க்கும் அறிந்து, தெரிந்து, பழகி இருக்கும் மொழி ஆங்கிலமேயாகும். இந்தி, இந்தியாவின் மத்தியப் பகுதியில் உள்ள நான்கு மாநிலங்களில் மட்டுமே, அதுவும் 80-க்கும் மேற்பட்ட வகையாகப் பிரிந்து, பயன்பட்டு வரும் மொழியாகும். இந்தி பேசாத மாநிலங்களில் ஆங்கிலத்தை அறிந்திருப்பவர்கள் அளவுக்கு இந்தியை அறிவார் இலர். 1965-ஆம் ஆண்டு கணக்குப்படி இந்தியா முழுவதும்16·58 இலட்சம் ஆங்கில நாளிதழ்கள் படிக்கப்படுவதும், இந்தி நாளிதழ்கள் 8·57 இலட்சமே படிக்கப்படுவதும் ஆன நிலைமை, அறிவாற்றல் கொண்டுள்ளவர்களிடத்திலே ஆங்கில மொழிதான் மிகவாக ஆட்சி செலுத்தி வருகிறது என்பதை எடுத்துக் காட்டுகிறது. மேலும், இந்தியாவிலுள்ள பல்வேறு மொழி பேசும் பல்வேறு மாநிலத்தாரையும் சமமாக நடத்தி, அவர்களுக்கு பேரறிவும், பேராற்றலும் தந்து அவர்களிடையே ஒற்றுமையையும், உறவையும் வளர்த்து வரக்கூடிய தகுதி ஆங்கிலத்தினிடத்தில்தான் அமைந்திருக்கிறது. அந்தத் தகுதியை இந்தியிடத்தில் ஒரு நாளும் எதிர்பார்ப்பதற்கில்லை. பரவலாக வழங்கும் ஆங்கிலம் இந்தியாவின் ஆட்சி மொழியாக இருக்கும் தகுதி பெற்றிருக்கிற காரணத்தாலேயே, அதுவே மாநிலத்திற்கும் மத்திய அரசுக்கும் இடையே இணைப்பு மொழியாகவும், மாநிலத்திற்கும் மாநிலத்திற்கும் இடையே இருக்கக்கூடிய தொடர்பு மொழியாகவும் இருக்கத் தகுதி படைத்ததாகும். இந்தி பேசுகிற மாநிலத்தில்கூட, ஆங்கிலத்தை அறவே அகற்றிவிட்டு, வெறும் ஆற்றலற்ற இந்தியை மட்டுமே வைத்துக்கொண்டு வாழ்ந்துவிட முடியாது; வாழ்ந்துவிடப்போவதில்லை. எப்படியும், உலகத் தொடர்புக்கு, அறிவியல் அறிவிற்கு, தொழில் நுட்ப அறிவிற்கு, அவர்கள் ஆங்கிலத்தைப் படித்தே தீரப் போகிறார்கள். ஆங்கிலம் இந்தியாவின் ஆட்சி மொழியாகவே தொடர்பு மொழியாகவே என்றென்றும் இருப்பது அவர்களுக்கும் எளிதாகப் பயன்படக் கூடிய ஒரு வாய்ப்பாகும். மாநில வாழ்வை நடத்திக் கொள்ள தமிழ் எப்படி தமிழர்களுக்குப் பயன்படவேண்டும் என்று நாம் கருதுகிறோமோ, அப்படியே இந்தியை அவர்களுடைய மாநில வாழ்க்கைக்குப் பயன்படுத்திக்கொள்ள அவர்களுக்கு எல்லா வாய்ப்பும் இருக்கிறது. இந்த அடிப்படையில் பார்க்கும்போது, இந்தியைப் பிற மாநிலங்களில் திணிக்க வேண்டிய இன்றியமையாமை அவர்களுக்கும் இல்லை. அதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய இன்றியமையாமை நமக்கும் இல்லை. மாநில அளவிலும், மத்திய அளவிலும் இந்தியாவின் முக்கிய மொழிகள் அனைத்துக்கும் ஒரேபடியான மதிப்பும், ஆதரவும், வசதியும், வாய்ப்பும் அளிக்கப்படவேண்டுமே யல்லாது, அவற்றையெல்லாம் இந்திக்கு மட்டும் அளிக்கும் முயற்சி முறையாகாது, நீதியாகாது, நேர்மையாகாது.

மொழிக் கொள்கை

தமிழ் மாநிலத்தில் ஆங்கிலத்தின் இடத்தை எல்லா வகையிலும் பெற்றுக்கொள்ளும் முழு உரிமை தமிழ் மொழிக்குத்தான் உண்டேயல்லாமல் இந்தி மொழிக்கு எள்ளளவும் இல்லை. சுருங்கச் சொன்னால், தமிழகத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு மாணவியரும், மாணவரும் தமிழ் ஆங்கிலம் ஆகிய இரண்டு மொழிப் பயிற்சியிலும் வல்லவர்களாகவே இருக்க வேண்டும்; தனிப்பட்டவர்கள் தத்தம் விருப்பத்திற் கிணங்க வேறு எத்தனை மொழிகளை வேண்டுமானாலும் படித்துக் கொள்ளலாம் என்பதுதான் மொழியைப் பொறுத்துக் கடைப்பிடிக்கக் கூடிய கொள்கையாகும்.

மொழித்துறையில் நாம் தெளிவான கொள்கையை மேற்கொண்டான பிறகு, அந்த மொழியின் மூலம் பெறும் அறிவுத் திறனையும், ஆற்றல் திறனையும் தொழில் வளர்ச்சிக்கும், உற்பத்திப் பெருக்கத்திற்கும், நாடு தன்னிறைவு பெறுவதற்கும் பயன்படுத்தவேண்டியது இந்தத் தலைமுறையைச் சார்ந்த மாணவிய மாணவர்களின் கடமை ஆகிறது.

நமது நாட்டில் வேளாண்மைத் துறையில் ஈடுபட்டிருக்கிற மக்கள்தாம் ஏராளம். நூற்றுக்கு எழுபதுக்கு மேல் வேளாண்மைத் துறையில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். அந்தத்

தொழிலுக்கு அடுத்தபடியாக, பெரும்பான்மையினர் கைத்தறித் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். இந்த இரண்டு தொழில்களும் நாட்டின் பொருளாதாரத்தை விரைவாகவும் பன்மடங்காகவும் பெருக்கா. இந்தத் தொழில்களில் ஈடுபட்டிருப்போரை, மெல்லமெல்லப் டொறியியல், தொழில் துறைகளுக்கு ஈர்த்துப் பல்வேறு வகைப் பொருள் உற்பத்தியைப் பெருக்கும் வழி கண்டால்தான், நாட்டின் பொருளாதாரம் பன்மடங்கு உயர வழி ஏற்படும். வேளாண்மைத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களுடைய எண்ணிக்கையை ஒருபுறம் நாளுக்கு நாள் குறைத்து, மற்றொருபுறம் அதன் உற்பத்தியைப் பெருக்க நாம் முயலவேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். அதற்கான அறிவையும், ஆற்றலையும் நாட்டிற்குத் தர வல்லவர்கள் நீங்கள் தான்.

> "நாடென்ப நாடா வளத்தன ; நாடல்ல
> நாட வளந்தரும் நாடு."

என்று வள்ளுவர் கூறிய இலக்கணத்திற்கேற்ற இலக்கியமாகத் தமிழகத்தை ஆக்க வேண்டிய பெரும் பொருப்பும், கடமையும் உங்கள் கையிலேதான் உள்ளன. அவற்றைத்தான் உங்களிடத்திலே தமிழக அரசும், தமிழ் நாடும் பெரிதும் எதிர்பார்க்கின்றன. நீங்கள் பேரறிவும், பேராற்றலும் பெற்று, உங்கள் குடிப்பெயரை உயர்த்தி, நீங்கள் பயிலும் பல்கலைக்கழகத்திற்குப் பெயரையும், புகழையும் ஏற்படுத்தித் தந்து, நீங்கள் பிறந்த நாட்டிற்கு பெருமையையும் பொலிவையும் உருவாக்கிக் கொடுத்து, சிறப்புற்று வாழ்வீர்களாக என்று நான் மனதார, வாயார வாழ்த்துகிறேன். உங்களுக்கும் எனக்கும் கல்வித் தாயகமாக விளங்கும் இந்தப் பல்கலைக் கழகம் என்றென்றும் சிறப்புற்று, ஓங்கு புகழ் எய்தி வாழ்வதாக. அண்ணாமலை அரசரின் பெயரும் புகழும் என்றென்றும் உலகில் நின்று நிலவுவனவாகுக. இந்தப் பல்கலைக் கழகத்தை மேலும் மேலும் பல்வேறு வகைகளில் வளர்க்க ஆர்வம் கொண்டுள்ள செட்டிநாட்டரசர், உயர்திரு முத்தையா செட்டியார் அவர்களுடைய முயற்சி மேலும் மேலும் வளர்க. இந்தப் பல்கலைக் கழகத்தினிடத்தில் அக்கறை கொண்டு ஆர்வத்தோடு உழைக்கும் அனைவரின் தொண்டும் வெல்க. புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் அவர்கள் கூறியதற்கிணங்க,

> "எங்கள் வாழ்வும் எங்கள் வளமும்
> மங்காத தமிழென்று சங்கே முழங்கு"

என்று முழங்கி விடை பெறுகிறேன். வணக்கம்.

Don't Spend Your Enhanced Emoluments

CONTRIBUTE TO SMALL SAVINGS

AND

SAVE FOR A PURPOSE YOU CAN PROVIDE

FOR

Your Child's Education Start in Life or Marriage
Your Retirement needs or Building a House

BY REGULAR MONTHLY SAVINGS WISELY INVESTED IN THE

NEW CUMULATIVE TIME DEPOSIT SCHEME

Through **PAY ROLL** *Enquire at* **ANY POST OFFICE**

OR

Contact :

DIRECTOR OF SMALL SAVINGS
Fort St. George, Madras-9

OR

REGIONAL DIRECTOR OF NATIONAL SAVINGS
1/18, Mount Road, Madras-2

Phones : **22871 — 29236 — 85962**

BRIGADE'S

march towards Prosperity

The aim of the Prosperity Brigade is to provide an opportunity for all those who are eager to work for the common good of the society in their spare time. With this intention it is being inaugurated in every district. The work done by the members of the Prosperity Brigade in Madras, and other districts where it has already started functioning is encouraging. The Prosperity Brigade takes up all kinds of work such as the construction of school buildings, laying of roads, digging of canals, reclamation of waste lands for cultivation and so on. By undertaking such constructive programmes with enthusiasm the members of the Brigade are helping for the progress and welfare of the society. So far, in Madras, Tiruchirappalli and Chingleput districts they have completed various schemes of public utility. The value of the work done by them comes to about Rs. 94,000. People of the respective regions where the works have been done are enjoying the benefits that accrue from it. The nature of work done in the above three districts are given below in detail :—

MADRAS CITY.—Works completed by the Prosperity Brigade in Madras are as follows : A street cleaning campaign was inaugurated and street cleaning was done in 12 Divisions. In Mylapore the members of the Prosperity Brigade laid two furlongs of the Bazaar Road. The value of the work is Rs. 500. They have constructed a school building valued at Rs. 32,000 at Shastri Nagar. The Government has spent only Rs. 4,000 for this purpose. A drainage estimated to cost Rs. 14,000 was completed at Kalyanapuram in Vyasarpadi. At West Mambalam about two furlongs of road worth Rs. 500 was completed. Altogether the value of the works done in Madras work out to Rs. 47,000.

Construction of a public platform—Prosperity Brigade auditorium and laying of six roads in West Mambalam are some of the works to be undertaken in the City in the future.

TIRUCHIRAPPALLI.—Work done by the Prosperity Brigade in Tiruchirappalli district—

Name of the village.	*Nature of work done.*	*Number of persons engaged.*	*Value of the work*
(1)	(2)	(3)	(4)
			RS.
Ambukoil, Karambakudi Panchayat Union.	Breaches in the banks of the irrigation canal of the river Agniyam rectified.	25	500
River Nariyaru of Karambakudi Panchayat Union.	Construction of a canal to divert the waters of Nariyaru to a Government tank.	25	750
Kilarasur, Pullambadi Panchayat Union..	Flood control through the construction of a canal of 350′ and 600 ′ bank.	20	1,500
Do.	Flood control work	25	250
Cendurai, Cendurai Panchayat Union ..	Construction of 60′ breach in the lake ..	20	200
Edamalaipudur, Manikandam Panchayat Union.	Construction of breach in Kollankulam lake.	10	150
Kaduvetan Kurichi, T. Pazhur Panchayat Union.	Desilting of the village tank	20	400
Manakudi, Ariyalur Panchayat Union ..	Construction of the breaches in the big lake and flood control work which brought under cultivation 60 acres.	30	1,000

Name of the village.	Nature of work done.	Number of persons engaged.	Value of the work.
(1)	(2)	(3)	(4)
			RS.
Thevayar village, Veppanthattai Panchayat Union.	Repair work on the 7 furlong supply canal of Ranjankudi lake.	30	1,500
Annankaran Pettai, Udanganni Panchayat, T. Pazhur Panchayat Union.	Construction of a school with donated materials.	20	500
Vellalapathi, Thathiyangar Panchayat Union.	Construction of a school	20	1,500
Chinna Koundanur, Aravakurichi Panchayat Union.	Construction of a shed for midday meals scheme at Elementary School.	15	300
Thiruthiamalai, Musiri Panchayat Union.	Construction of a shed with mud walls and grass roof.	20	500
Mayanur, Krishnarayapuram Panchayat Union.	Repairing of one furlong road from Mayanur to Renganathapuram and cleaning of cremation ground.	16	200
Thanjavur, Samuthiram Panchayat, Arimalam Panchayat Union.	Repairing of one mile road from Pudukottai Embal High Road.	30	125
Pudalur, Aluthur Panchayat Union ..	Laying of two furlong new road	25	700
Lappaikudikadu, Veppur Panchayat Union.	Repairing of road leading to Public Health Centre newly opened in the village.	20	170
Marungapuri Panchayat Union	Laying of a mile new road from Thuvarankurichi to Ponnampatti.	25	1,000
Uppidiamangalam, Thanthoni Panchayat Union.	Laying of a three furlong road from Lakshmanapatti to Karuppur.	30	1,500
Illupur Ennai Panchayats, Annavasal Panchayat Union.	Laying of a two furlong road at Illupur Ennai Panchayats.	30	500
Krishnarayapuram Panchayat Union ..	Laying 1½ mile road from Kovalam to Koilpatti.	21	300
Manaparai Panchayat Union	Cleaning of five streets in Manaparai drainage and Harijan Colony.	25	200
Perambalur Panchayat Union Farm ..	Levelling, bund irrigation canal, etc., formation and transplantation of chillies in 25 cents.	30	200
Haiyampatti Panchayat Union	Green manure seed planting in the Office compound.	20	160
Do.	Digging of pits for planting coconut seedlings and preparation of 10 cents of land for vegetable cultivation.	20	100
Kudumiamalai, Annavasal Panchayat Union.	Construction of banks for the irrigation tank of the Government Seed Farm at Kudumiamalai.	100	2,500
K. Paramathi Panchayat Union	Preparation of land for garden in the premises of the Panchayat Union Office.	30	6,000

Estimated value of the work done in Tiruchirappalli district is Rs. 22,705.

CHINGLEPUT DISTRICT.—Work done by the Prosperity Brigade in Chingleput district—

Name of Panchayat Union.	*Nature of work undertaken.*	*Number of persons engaged.*	*Value of the work.*
(1)	(2)	(3)	(4)
			RS.
Achirupakkam	Kizhanur sub-canal	25	750
Villivakkam	Avathur school building	60	950
Sozhavaram	Alamathi school building	..	500
Kadambathur	Repairing of Kadambathur–Vidayar road ..	..	1,500
Kummidipoondi	Laying of two miles road from Chunnanbukulam to Ubasamuthiram.	50	3,000
Tiruvallur	Laying of four furlongs road for Raethur housing colony.	50	3,000
Maduranthagam	Repairing of road at Madhuranthagam ..	200	3,000
Thirukazhikundram..	Laying of ½ mile Kalpathi Vembakkam village.	50	3,000
Lathur	Anaikkattu Village Road	..	400
Kunrathur	(1) Preparation Adancheri school garden .. (2) Ezuchur sub-canal	..	2,000
Pallipattu	Repairing of Sorakapet Road	..	..
Wallajabad	School building	..	6,000

Estimated value of the work done in Chingleput district is Rs. 24,100.

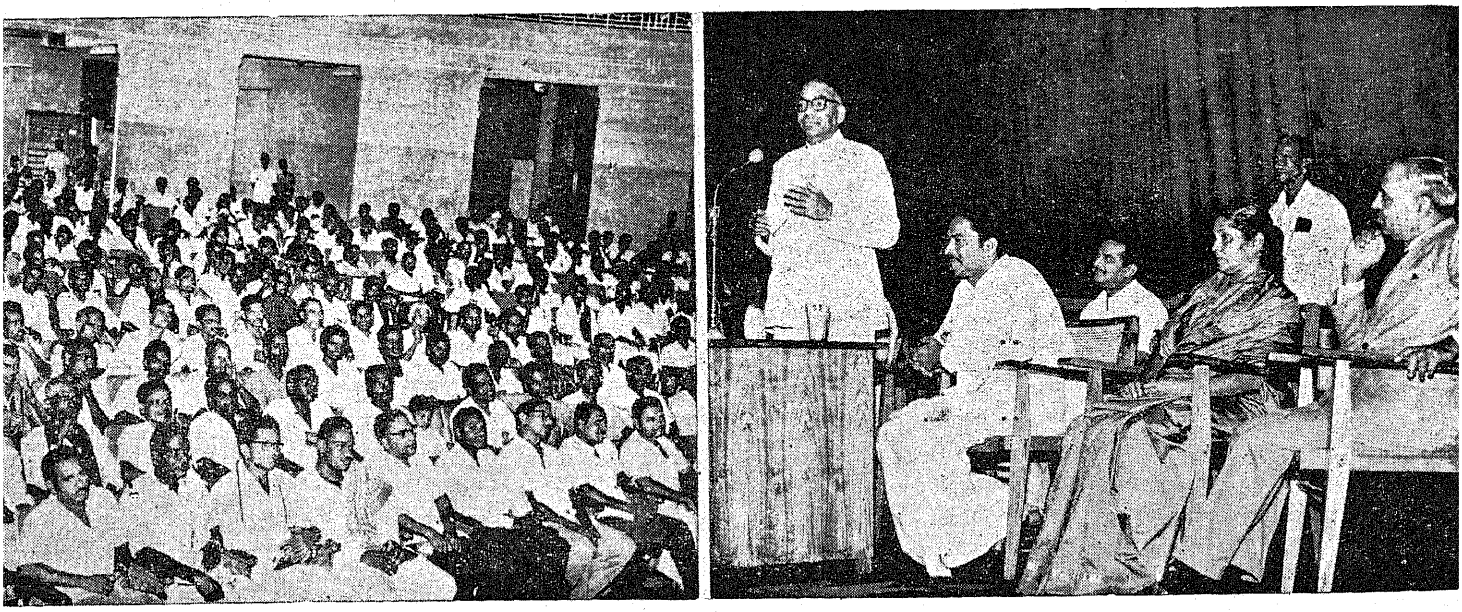

A meeting of the volunteers of the Prosperity Brigade, Madras City, was held at the Children's Theatre on 10th December 1967, to discuss ways about utilising them for Family Planning work, Thiru M. Muthusamy, Minister for Local Administration, presided. Dr. S. Chandrashekar, Union Minister of State for Health and Family Planning, is addressing the gathering.

MUNICIPAL

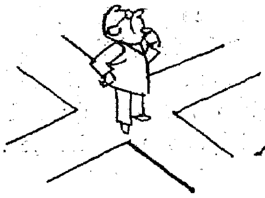

ADMINISTRATION

AT THE CROSS ROADS

THIRU M. MUTHUSWAMY,
Minister for Local Administration

Mr. Chairman and Fellow Delegates,

It gives me great pleasure to welcome all the distinguished delegates from the Union Government and the various State Governments for this Seminar. It was a happy and wise thought to have arranged for a Seminar on Municipal administration. I am certain that Jefferson must have had in mind local self-Government when he said—

> "We must dream of an aristocracy of achievements arising out of a democracy of opportunities."

We, in this State, have been running Municipal administration for over a 100 years. Other States would have had similar experiences. We would, therefore, be in a position to compare notes. Municipal administration began with certain objectives, a hundred years ago. Broadly speaking, they were expected to look after education, communication, public health amenities. In the early days, the Police functions were also vested in them. Over a period of years they have shed the Police functions. This was perhaps wise. In certain other areas, they were not able to fulfil the needs of the community in regard to some of the functions. We have, therefore, an opportunity, now, to assess how far Municipalities have been able to fulfil the objectives for which they were first constituted.

Stalwarts

Municipalities have been serving under several disabilities. We can take stock of these disabilities and see if we can do anything to remedy them.

Municipal administration has produced a number of stalwarts. Some of us remember the significant contribution made and the distinguished services rendered by such great Chairmen as Thiru Rathinasabapathi Mudaliar of Coimbatore, Thiru Vedachala Mudaliar of Chingleput, Thiru Daniel Thomas of Palayamkottai, Thiru P. R. Thevar of Tiruchirappalli and others, equally illustrious. I should also particularly mention that our beloved Rajaji started his political carrier as the Chairman of the Salem Municipality. Nearer home, we have Sir P. Thiagaraja Chetty who was the President of the Madras Corporation. In this connection, I would like to draw pointed attention to the fact that Thiru Sarathi of Vellore, Thiru Narasimhan of Arani, Thiru Subbaraja of Rajapalayam, Thiru Kasiraman of Kumbakonam, Thiru Chinna Raju Gounder of Tirupathur, Thiru Soundara Barathi of Aruppukkottai and Thiru Habibulla Baig, who is the Mayor of Madras, are also Members of the Legislative Assembly. Thiru Sadiq Pasha, the present Minister for Health to the Government of Madras was Chairman of the Udamalpet Municipality. Finally, I would like to make specific mention of Thiru Sivagaminatha Pillai of Srivilliputhur who has been associated with Srivilliputhur Municipality for a continuous period of 40 years and who is a member of our delegation to the Seminar. We have been specially lucky in having such men amongst us. The keen interest that they took has resulted in the development of sound Municipal administration over the length and breadth of this State Work in Municipal Councils, has given a large number of men, some of whom are mentioned above, a chance to serve the public in other exalted positions in the State Government at a later stage in their career. The ideals sustaining these brilliant Municipal administrators is brought out clearly in the ancient Tamil Classical anthology of "*Pura Nanuru*"—

> "உண்டால் அம்ம இவ்வுலகம்.....
>
> ....
>
> தமக்கென முயலா நோன்றாள்
> பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மையானே."
>
> ("புறநானூறு")

[The world continues to exist, because there are people who toil, not for their own good, but toil tirelessly for the welfare of others.]

Municipal administration has developed a new dimension in current times. The growth of urban population in the last 5 or 6 decades has been slow. The recent advances in industrial activity in the country has resulted in a very rapid growth of population in urban centres increasing the complexities of the problems facing Municipal Councils. In all such cases of development, it has been our sad experience that our resources lag far behind our needs and still farther behind our demands. There has been no doubt an increase in the income of Municipalities. The traditional House tax, the Profession tax, and the tax on animals and vehicles have been increased many-fold in the last 15 years. In this State, the Entertainment tax and a surcharge on it leviable at the discretion of the Municipality has been a new source of substantial income. But apart from this, the taxation income has really not kept pace with the needs of the community. One major problem facing Municipal administration is to raise more funds. It has been suggested that Municipalities could go into the market and invite subscription to bonds or debentures. In the present situation faced by the capital market this will at best be a risky source. In regard to taxation, several people hold the view that we have reached the ceiling. Additional taxation would be difficult to levy, impossible to collect and make the people who levy these taxes unpopular. We are, thus, faced with this situation where we see no possibilities of any immediate increase in income. If this Seminar can produce any new bright ideas for increasing the income, I would be extremely thankful.

Municipal Finance

In these circumstances, we can hardly blame the Municipalities if they come to the State Government asking for funds and grants for putting through their various schemes. We are, no doubt, convinced of the immense usefulness of these schemes to the community. However, the State Government's finances do not permit us to be very liberal in the matter of these grants and loans. In this State, the Government restricts its grants and loans mostly to water-supply and drainage and a few minor items. Grants are rarely given. They are given only to those Municipalities which are chronically deficit over long periods of time. The loans are payable in 25–40 years with interest at the rate of about 6 per cent and the repayment is in equated annual instalments. For the last 13 years, we have sanctioned more than Rs. 9,10,85,100 as loans, for water-supply.* At the moment, 61 Municipalities are having protected water-supply, though I am quite sure, the water-supply is not adequate for most Municipalities. The cost of water-supply has become enormous in recent years. Water is an item for which the highest priority has to be given. The Union Ministry of Health has been making its contribution, by gradually reducing the sum set apart for water-supply year after year, in the last 4 or 5 years. If as a result of this Seminar, the Union Ministry of Health could increase its allocations not only to my State but to all States, all the municipalities in the country would be most grateful. I may mention here that in all the 84 Municipalities and 4 Townships in one year, the total amount placed at the disposal for capital works in regard to water-supply and drainage is about Rs. 90 lakhs, which is a mere pittance.

In this State we have had a policy that when dearness allowance is enhanced to one class of employees, it should not be denied to other classes of employees also. Municipal employees have also got the benefit of these recent increases in dearness allowance, in the last 3 or 4 years. Nevertheless, since their basic salary was lower, the benefits accruing to them was correspondingly less. I hesitate to offer any remedies or suggestions in this matter. Our sympathies are with the Municipal employees for their demands for better wages. It is only financial difficulties that stand in our way in implementing this.

Cuddalore sets example

In the last one year in which I was associated with Municipal administration I have had occasion to see quite a number of Municipalities. Several of these municipalities have taken an interest in the setting up of remunerative enterprises such as markets, bus stands, lorry stands and shops. I was particularly struck with the development in Cuddalore. The Chairman of the Cuddalore Municipality has set up over 500 shops in the last 2 years which he is renting at the low rate of Rs. 30 a month. This provides an assured income to the municipality and I find there is a considerable benefit to the consumer as well. When a large number of shops are available there is keen competition among the shop-keepers, with the result the consumer gets a better deal. Left to the commercial communities, they would not like so many new shops to be opened. Rather than build a few small shops and auction them at high rates, the policy adopted by this Chairman has been one that has been mutually beneficial to the Municipality, as well as the public. I would commend the suggestion to other Chairmen of Municipal Councils.

Some municipalities are asking for permission to run bus services and cinemas. I am advised that the Municipalities Act has to be amended, if they are to undertake these functions. Before undertaking any such amendments, we will have to consider the pros and cons

* *Please see the annexure.*

of the proposals. We should bestow more thought on the subject of entrusting commercial enterprises to Municipalities. There is, in my view, some scope here for undertaking a programme, that would be beneficial to Municipalities in the long run.

In regard to education, which is one of the functions entrusted to Municipal administration, we have not made much progress in this State. All the three or four Municipalities and four Townships together, are running only 800 elementary schools and 75 high schools. The average cost of maintenance of elementary school is Rs. 15,000 a year and the average cost of maintenance for a high school is Rupees one lakh a year. The Government and private agencies have a large number of schools in municipal areas. Maintaining high schools is proving very expensive and there is a demand from most Municipal Councils that Government should take over these high schools. This is under the careful consideration of the Government.

In the matter of communications, all the municipalities in this State are maintaining 4,200 kilometres of roads ; and the average cost of maintenance is about Rs. 2,000 per kilometre. This also includes the cost of new roads, that we may put up here and there. Here again the cost of maintenance is gradually growing up.

I would, therefore, like to submit to this Seminar, that Municipal administration has now come to the cross roads Their resources are slender. Situated as they are, there is no possibility of their fulfilling their functions satisfactorily. The public are more aware of their rights and are daily getting more vocal, in regard to their demands. A time has come when all serious Municipal administrators should get together and see how we can improve this position. Unless we find more resources and provide a better quality of amenities to the public, our very existence is threatened. It is in this context that we are looking forward to discussions in the Seminar and hope to get solutions to these massive problems facing us. At the end of the Seminar, I am quite sure, we will be able to work out some kind of guidelines, for drawing up a blue print, for better municipal administration in this country.

* ANNEXURE.

Loans sanctioned to Municipalities for Water-Supply and Drainage Schemes.

Year.		*Amount.*
		RS.
1954–55	.. ..	5,68,500
1955–56	.. ..	33,90,000
1956–57	.. ..	69,17,000
1957–58	.. ..	55,89,300
1958–59	.. ..	73,58,000
1959–60	.. ..	92,52,000
1960–61	.. ..	51,50,100
1961–62	.. ..	65,95,600
1962–63	.. ..	74,70,700
1963–64	.. ..	62,18,300
1964–65	.. ..	92,40,700
1965–66	.. ..	93,58,200
1966–67	.. ..	1,39,76,700
	Total ..	9,10,85,100

I.U.C.D. SCHEME—APPOINTMENT OF PROMOTERS.

The Government of Madras have decided to permit District Medical Officers to employ women promoters under I.U.C.D. Scheme in the hospitals under their control. The Director of Public Health will be the authority to employ women promoters under the scheme in Madras City.

The promoters should be among literate married ladies who had undergone sterilisation operation or had I.U.C.D. insertion. The intending candidates are requested to contact the concerned authorities in the matter.

Save this Way and Reduce Your Income Tax

Income Tax Payers! Here is something interesting to You!

National Defence Certificates

Q.—What are the Income-tax provisions applicable to National Defence Certificates?

A.—National Defence Certificates like National Savings Certificates, National Plan Certificates and National Plan Savings Certificates, do not fetch a regular income from year to year. Income on these Certificates arises only in the year when the Certificates are encashed. Under section 10 (15) of the Income Tax Act, 1961 such income from Certificates held up to the maximum limit prescribed is not to be included in the total income of the person receiving them. Hence, they do not even affect the slab of income of the assessee. In other words, interest on National Defence Certificates is not subject to income-tax and is not to be reckoned as income for the purpose of determining the rate of income-tax applicable to the income of the assessee.

Defence Deposit Certificates

Q.—What about Defence Deposit Certificates?

A.—These Certificates, like the earlier Treasury Savings Deposit Certificates, provide an annual income which is not to be included in the total income of the holder up to the maximum holding prescribed.

National Savings Certificates

Q.—Please explain the income-tax provisions applicable to National Savings Certificates (First Issue) and National Savings Certificates (First Issue) Bank Series?

A.—Let us take A and B two cases of Investors in National Savings Certificates (First Issue). A married individual with more than one child, has an earned annual income of Rs. 10,000. Let us assume he a vails himself of the maximum reduction of tax and has saved Rs. 3,000 ; 60 per cent of this savings or Rs. 1,800 forms a straight reduction from his income and his taxable income will be Rs. 8,200. The tax on Rs. 8,200 according to the Finance (No. 2) Act, 1967, is Rs. 363. This tax is thus 4·43 per cent of his taxable income.

Let us assume that he holds National Savings Certificates (F.I.) to the total value of Rs. 5,000 and his income and tax rates remain unchanged when these Certificates mature for payment. He will get Rs. 9,000 on maturity of these Certificates, representing Rs. 5,000 principal and Rs. 4,000 interest. This sum of Rs. 4,000 will be taxed at 4·43 per cent only or he will have to pay a total tax of Rs. 177·20. The yield to him on this investment is 7·65 per cent simple interest or 5·84 per cent compound interest.

B, also a married individual with more than one child, has an earned annual income of Rs. 50,000. Let us assu e he has also saved the maximum of Rs. 15,000 through Provident Fund, Life Insurance and Cumulative Time Deposits. He would pay Annuity Deposits of Rs. 4,000. These savings and payments would bring his taxable income down of Rs. 38,000. His tax liability on this income will be Rs. 10,736 or 28·25 per cent of his taxable income. Assuming that his income and tax rates remain unchanged when his Certificates mature, he will be taxed on whatever interest he received on these Certificates at 28·25 per cent. His yield on the investment will be 5·74 per cent simple interest or 4·63 per cent compound interest.

Post Office Savings Bank and Cumulative Deposit Accounts

Q.—And Post Office Savings Bank and Cumulative Time Deposit Accounts?

A.—In a Post Office Savings Bank, the interest is regularly credited once a year to the Account and on Cumulative Time Deposit Accounts interest and bonus is paid when the Account is closed. In either case the interest and bonus are not to be included in the total income of the Account-holder under section 10 (15) (ii) of the Income-tax Act, 1961.

Q.—What is the Income-tax rebate on Cumulative Time Deposit Accounts?

A.—A specified percentage of the deposits made into 10-year and 15-year Cumulative Time Deposit Accounts, subject to the maximum of 30 per cent of the total income or Rs. 15,000 whichever is less, is allowed as a deduction in computing total income. This deduction will be calculated at 60 per cent of the first Rs. 5,000 of the qualifying amount of the deposits and 50 per cent of the balance. The deposits have to be counted for this purpose together with Life Insurance premia and contribution to recognised Provident Fund.

Q.—Do I get the deduction if I make payments in advance for a future period?

A.—Yes, you do.

Q.—And, for payments made in a lump-sum for past defaults?

A.—These also. Reduction is allowed in the year in which the deposit is made.

Q.—Can Cumulative Time Deposit paid out of the income of a Hindu undivided family in respect of an account opened or kept in force by any member of the family or his wife or her husband qualify for deduction from income for the purpose of Income-tax?

A.—No ; the deduction is admissbile to an assessee who is an individual and in respect of the deposits made out of his income, chargeable to income-tax.

Q.—What is the procedure for allowing deduction ?

A.—The deduction will be made from the taxable income for the year in which the monthly deposits were actually paid into the Account. It can be claimed through the income-tax return.

Q.—Do I get the deduction for making payments into my wife's or son's Account or a joint Account?

A.—You get the deduction in respect of deposits made into Accounts standing in the name of a minor son or daughter or dependent. The deposits should have been made out of your individual income chargeable to tax. This condition also applies to joint Accounts.

Q.—Do I get the benefit of tax-free income even after I get the benefit of deduction from income ?

A.—You certainly do. Let us look into typical cases. If your total income from profession or business is Rs. 10,000 per annum and you are a married individual with more than one child, you will pay an income-tax of Rs. 561. By opening a Cumulative Time Deposit Account with say, Rs. 200 per month, your income will be reduced to Rs. 8,560 and your liability reduced to Rs. 403. In other words, Rs. 158 out of Rs. 2,400 which you pay into your Cumulative Time Deposit Account, come back to you as a reduction in the income-tax, you have to pay. Yet, on maturity of the Account, you get Rs. 30,000 in the case of a 10-Year Account. This works out to a tax-free interest of about 5·77 per cent per annum compound in a 10-Year Account.

If your income is Rs. 50,000 per annum, your income-tax would amount to Rs. 14,586 and the same Rs. 200 per month paid into a Cumulative Time Deposit Account is in reality a payment of only Rs. 148·66 per month ; the balance of Rs. 51·34 per month comes back to you through reduction in income-tax. Nevertheless, the maturity amount you will get against payment of this Rs. 148·66 per month is Rs. 30,000 in the case of a 10-Year Account. This works out to a tax-free interest of over 10·19 per cent per annum compound in a 10-Year Account which yield itself is tax-free. (Please see the illustration published in Madras Information—December 1967.)

Q.—So, I get a tax-free interest in addition to savings income-tax on more than half of the deposit ?

A.—You have caught the point.

Annuity Certificates

Q.—And Annuity Certificates ?

A.—They provide an income for a period of 15 Years against a lump-sum payment. Part of this income is naturally return of the capital and the other part interest. The interest part, which would normally be liable to income-tax, is specially exempted from tax by Section 10 (15) (i) of the Income-tax Act, 1961.

Q.—Are Small Savings Certificates and Accounts exempt from Wealth Tax ?

A.—They are except where they had been held by the assessee for a period of less than six months ending with the relevant valuation date and to the extent to which the amount of such certificates or Deposits do not exceed in each case the maximum amount permitted to be invested or deposited therein *vide* section 5 (i) (XVI) of the Wealth Tax Act, 1957. The condition of being held for a period of six months will not apply to investments in 10-Year Defence Deposit Certificates and 12-Year National Defence Certificates. Not only that, the assets in the form of Savings Certificates and Savings Accounts and balance in the Accounts are not included in the net wealth of the assessee for the purpose of ascertaining the rate of tax payable on his assets.

Estate Duty

Q.—Is Estate Duty payable ?

A.—It is payable in respect of all securities and balances in the account.

Gift Tax

Q.—Do these securities and accounts attract Gift Tax?

A.—They do not, subject to the provisions of the Gift Tax Act. For example, if you purchase a National Defence Certificates in the name of your child, the purchase price paid during the year is a gift made to the child. But if you nominate the child, with or without a guardian, to receive the money under a Certificate, it would amount to a gift in the year in which the nominee gets or becomes entitled to get the cash value under the Certificate. This is because the intended gift may not materialise if you yourself get the proceeds of the Certificate. However, Gift Tax is not chargeable in respect of gift made by you during any year up to a maximum of Rs. 5,000 in value.

Q.—Do I get exemption from income-tax on investments held in the name of my wife, children or other members of my family ?

A.—Yes ; in the case of investments held in the name of wife and minor children, exemption would be available to the person making investments, subject to the limit prescribed. In the case of investments held in the name of other members of the family, the exemption would be available to the person in whose name the investment is held.

Q.—In that event, would it be correct to say that the transfer of the capital for making investments in the name of wife, children or any other member of the family would mean gifts to them ?

A.—Yes, and it would attract Gift Tax also.

1. A meeting of the District Family Planning and Malaria Officers was addressed by Thiru S. J. Sadiq Pasha, Minister for Public Health at the Committee room of the Secretariat on November 1967.

2. Thiru S. J. Sadiq Pasha, Minister for Public Health gave away the prizes for best outgoing students of the integrated and senior regular batches at the Government Training School for Health Visitors at the Valedictory Function held on 7th December 1967.

3. Sardar Ujjal Singh, Governor of Madras inaugurated the Fifth National meet of the winners of Awards of Seminar Readings 1966-67 on 18th December 1967 at District Central Library Buildings, Madras.

Picture shows one of the winners receiving the award and cash award of Rs. 500.

4. Sardar Ujjal Singh, Governor of Madras administered Oath of Office to Thiru S. Narayanaswamy, as Sheriff of Madras at Raj Bhavan on 20th December 1967.

Picture shows Thiru S. Narayanaswamy, taking the oath of office.

5. Thiru V. R. Nedunchezhiyan, Minister for Education and Industries, distributed food packets and gifts to poor children during the Christmas Celebrations of Social Service Centre at St. Louis Church, Adyar, Madras on 22nd December 1967.

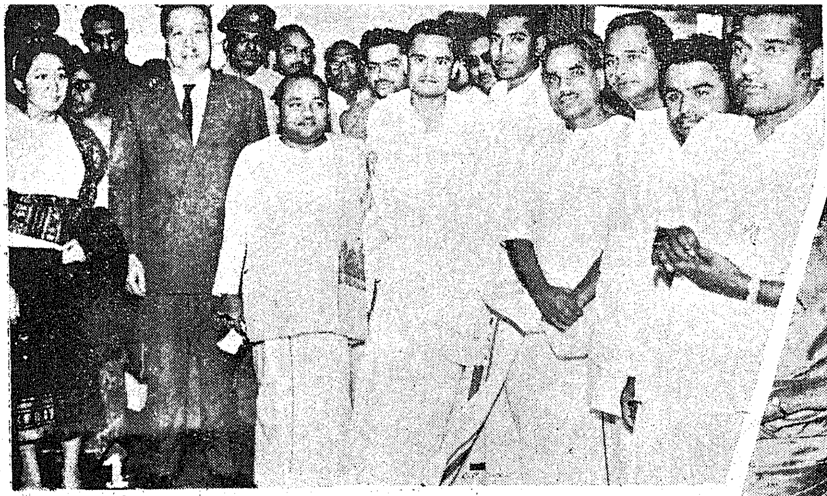

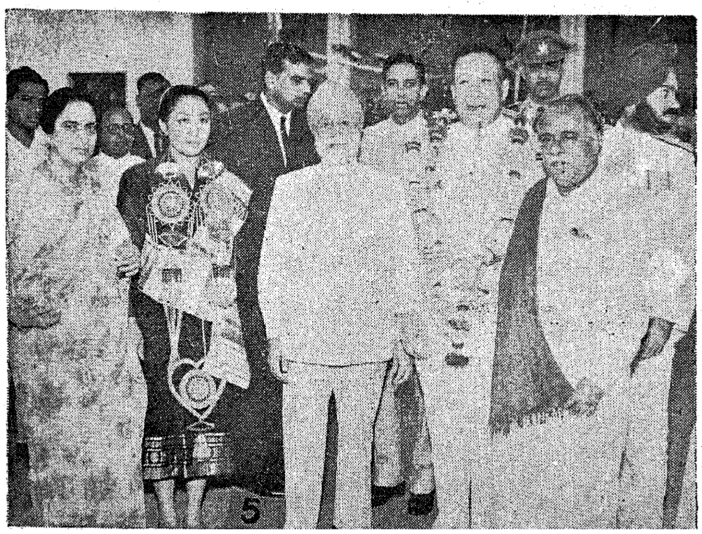

1. His Majesty the King of Laos and Princess of Laos on their arrival at Coimbatore with Thiru K. A. Mathialagan, Ministar for Food and M.L.As.

2. His Majesty the King of Laos and Princess of Laos paid a visit to Sri Meenakshi Temple, Madurai, on 13th December 1967.

3. Visit to the Victoria Technical Institute at Madras.

4. At the dinner given by the Governor of Madras in honour of the distinguished visitors.

5. The distinguished visitors with the Governor and Chief Minister of Madras before their departure.

Tamil literature

Tamil ranks among the oldest languages of the world. While most of the languages which flourished in the centuries before Christ are dead and gone Tamil has lived on retaining all its youth and vitality and has continued to be the vibrant vehicles of the thoughts and feelings of over three crores of Tamils. Tamil has enriched itself without borrowing. It has grown without suffering any great change. Its vitality and resilience are remarkable.

Great epochs

There are four great epochs in the history of Tamil literature. The first is the Sangham epoch. Not all the works of this period and the period preceding it are available. From Tolkappiam, an ancient treatise on grammer, one gathers that there must have existed a glorious body of literature which perhaps perished with the passage of time. But the works which have been saved for us throw a flood of light on the culture, civilisation and outlook of the Tamils of the Sangham epoch. The poets have sung on a variety of subjects. Their outlook and approach are characterised by a warior sympathy, a deep humanity and a refreshing candour. The ecstacies of love and pangs of separation, valour in war and generosity in forgiving—these and allied themes have appealed to the poets of the Sangham age. Quite a large number of these poems can find a place in an anthology of best poems of the world.

The emphasis which the Sangham poets laid on the merely material and sensuous aspects of life and living obviously brought about decandence. That set the stage for the appearance of Thiruvalluvar, whose Thirukkural, containing verses of chiselled brevity and luminous window laid down for the generations unborn the ethics that should govern the conduct of man in all his activities. Silappadikaram, the great epic which unfolds in majestic metres the story of a devoted wife and Manimekkalai, a jain classic which narrates the inspiring story of a great lady ascetic are the other two literary treasurers of the epoch of Thiruvalluvar. Poet Bharati has hailed these three classics as three bright gems in the diadem of Tamil.

The ethical and spiritual ideas propagated by Kural found strident echoes in the works of Alwars and Nayanmars who roved about the country winning people's minds for the path of devotion. Their songs, high in poetic merit, are saturated with devotion to God. This grand epoch lasted for nearly four centuries from the 3rd and it cannot be denied that these troubadours of God were in a large measure responsible for enlarging and carrying forward the movement that started with Thiruvalluvar.

Morning birds

The work of the Nayanmars and Alwars found fulfilment in Kamban whose Tamil version of Ramayana has been acclaimed as a classic of peerless poetic merit. Kamban's epic satisfies the aesthite as well as the devotee.

There was a little set back after Kamban. There were a number of philosophers and poets too. Villiputhur Alwar wrote his Mahabharata. Thayumana Swamigal, Kumaraguruparar and others came later. But Tamil was not marching with the same great strides as during the epoch which produced the saivaite and vaishnavite saints, Seikilar, the author of Periapuranam and Kamban. At the turn of the 20th century came Sri Ramalingaswami followed by Subramanya Bharati. They were the morning birds of a new epoch. Once again Tamil is in the throes of a mighty renaissance.

NATIONAL PROSTHETIST AND ORTHOTIST TRAINING CENTRE

The programme of Rehabilitation of Physically Handicapped persons in India is a stupendous task. A special census of the Physically Handicapped persons in the Madras State was taken in the year 1961. This census has revealed that there are about one lakh and nine thousand Orthopaedically Handicapped persons, in Madras State. The number is increasing year by year due to accidents caused, in factories, on the roads or in the homes. Then there are the Physically Handicapped children stricken by Polio, Cerebral Palsy, etc., or with congenital deformities.

The Government of Madras is much ahead of all other State Governments in India in the field of Rehabilitation of the Orthopaedically Handicapped. The Government of Madras is the first State Government in India, to start an Artificial Limb Centre for the Rehabilitation of the Physically Handicapped. In 1963 the Centre was started as part of the Orthopaedic Department of the Government General Hospital, Madras. The Professor of the Orthopaedic Surgery, and Orthopaedic Surgeon, Government General Hospital, Madras, is the Director of the Artificial Limb Centre. The patients attending this centre are fitted up with the artificial limbs and other orthopaedic appliances fabricated in the workshop attached to this centre. Then they are given training in the Rehabilitation Section of the centre in walking and other Rehabilitation necessities before discharge.

There is at present a serious shortage of trained Prosthetic and Orthotic Technicians in India. A large number of Technicians are required, for the Rehabilitation of the amputees and other Orthopaedically Handicapped persons. Prosthetic Technician is an essential member of the Rehabilitation team helping in the Sceintific fabrication and fitting of artificial limb and orthopaedic appliances. The problem of technical personnel for the workshop attached to the Artificial Limb Centre, Madras was solved by collaboration between Medical Department and the Industries Department of the Government of Madras. Here again Madras State is the first State in India to have such collaboration between Medical and Engineering Department for the treatment of patients. But a large number of artificial limb and orthopaedic splint making centres are planned in the country. Sub-centres are proposed to be opened at Madurai, Coimbatore and Tanjore, in the Madras State. The problem of Prosthetic technicians can be solved only by opening training centres for such para Medical personnel.

Hence it is proposed to have a two year Diploma course in Prosthetics and Orthotics attached to the Orthopaedic Department of the Government General Hospital, to train Prosthetists and Orthotists. This is pending sanction of the Government of India.

As a Pilot Project, an intensive training course for a period of four months has been taken up by the Department of Orthopaedic Surgery, Government General Hospital, Madras, with aid from U.S. Vocational Rehabilitation Administration and the World Rehabilitation Fund, U.S.A. This is a part of Research and Demonstration Project started in March 1966 with a grant of Rs. 5·5 lakhs from the Vocational Rehabilitation Administration of the U.S. Health Department. The Project Director operating the grant is Dr. M. Natarajan, the Director of the Artificial Limb Centre.

The training course commenced on first August 1967 and was inaugurated by Dr. T. Janardhanan, M.SC., Director of Medical Education. The training programmet was rightly called as the *"National Prosthetis*

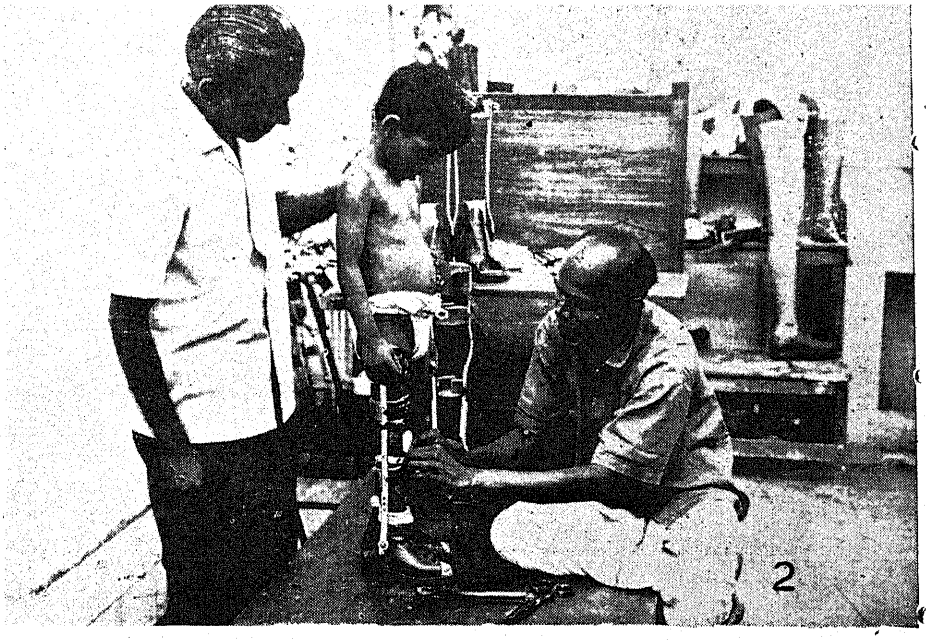

1. Thiru M. Karunanidhi, Minister for Public Works, and Thiru S. J. Sadiq Pasha, minister for Public Health, during their visit to the General Hospital in September 1967 are watching a boy fitted with ariticial limb at Artificial Limb Centre.

2. A Young boy is being fitted with artificial limb.

3. At the "National Prosthetist and Orthotist Training Course" conducted by the Department of Orthopaedic Surgery at the Artificial Limb Centre the trainees are watching a demonstration.

4. A handicapped person fitted with artificial limbs is being assisted to walk.

5. Artificial limbs are being made at the workshop attached to the Artificial Limb Centre.

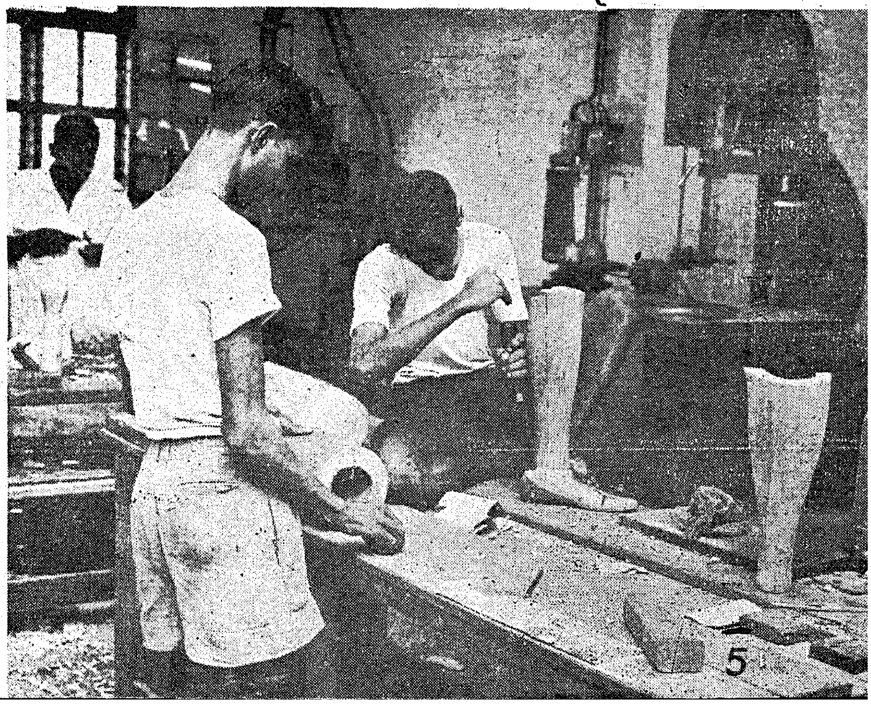

and Orthotist Training Course " by virtue of its National character. Almost all the States in India have sent trainees for the course. Trainees have come from Miraj, New Delhi, Pondicherry, Madurai, Mangalore, Trivandrum, Coimbatore, Madras, Calcutta and Ludhiana. Two trainees have come from abroad—from Ceylon and Hongkong. Fourteen candidates had undergone training who are sponsored by Vocational Rehabilitation Administration Projects in other parts of India and also from hospitals attached to Public Institutions. Some of the Prosthetists and Orthotists of the Artificial Limb Centre, Madras are also getting training as inservice trainees.

The Vocational Rehabilitation Administration and World Rehabilitation Fund, U.S.A. are assisting the Madras Centre by providing the services of Mr. Juan Monros, a Prosthetist and Orthotist with the World Rehabilitation Fund, in New York as instructor for the Training Course.

The trainees are given intensive training in the fabrication of artificial limbs and braces using Plastics, Wood, Rubber, Leather and Aluminium, all indigenously available materials. At the end of the Course in December 1967, the trainees were given certificates. On their return to their respective centres where they will train other workmen in the fabrication and fitting techniques. The course was conducted in one of the sheds under the Stanley viaduct adjuscent to the Artificial Limb Centre, Workshop. The shed was got ready after repairs and improvements in a record time, with the help from the Public Works Department.

The laboratory benches for the trainees were especially designed and mounted in pairs with provision for keeping tools, and other accessories. The lay out of the Prosthetic and Orthotic laboratory and equipment was planned, in such a way that after the training course it can be made use of as a Prosthetic and Orthotic Workshop.

The Ministers of Madras State Government, Thiru M. Karunanidhi, Minister for Public Works and Thiru S. J. Sadiq Padsha, Minister for Public Health, visited the Artificial Limb Centre, and also the National Prosthetist and Orthotist Training Course conducted at the Centre during their visit to the Government General Hospital on 12th September 1967.

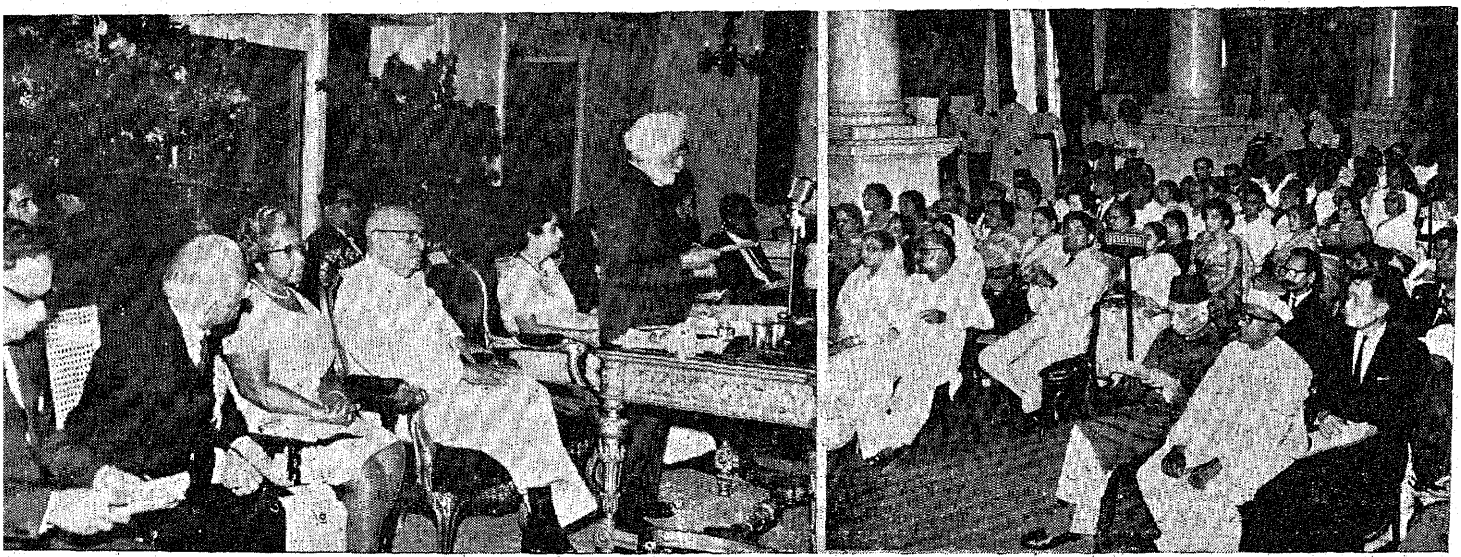

Sardar Ujjal Singh, Governor of Madras, delivered the Inaugural Address of the Fourteenth Session of the Indian Conference of Social Wo
Rajaji Hall, Madras, on 27th December 1967. Pictures show the Governor addressing the gathering and the delegates who participated in the Conference.

City drainage system to be improved

The sewerage system of the City was designed in the year 1910 for an ultimate population of 6·5 lakhs on the basis of 25 gallons per capita per day of water-supply. The rapid expansion and development of Madras City and the steady increase in its population have exposed the inadequacy of the City's drainage system. Surcharged conditions have been reached in many parts of the sewerage system, resulting in overflow of sewage into the water courses. Though several *ad hoc* improvements were attempted from time to time, it was only at the beginning of the Third Plan that a comprehensive scheme of improvements was planned. These proposals were, however, based on water consumption of 25 gallons per capita per day. In view of the rise in standard of living resulting in increased per capita consumption of water the augmentation of City's water-supply and the water-supply improvement schemes contemplated as well as the extension of the City limits, a complete redesigning of the City's drainage system became essential. The Government accordingly decided that the scheme should be redesigned with a capacity adequate to deal with sewerage based on 40 gallons per capita per day consumption of water for the anticipated population. It was also decided to discontinue the outmoded and un-hygienic sewage farm method of disposal of the drainage which required large extents of land and instead adopt the more satisfactory method of full treatment, with polishing lagoons to remove the impurities and bacteria in the sewage. The treated water could also be utilised for cooling purposes in industries, and for developing agricultural and fishing farms to be located near the disposal sites. As the State Housing Board is also having its own independent drainage schemes for its neighbourhood schemes, Government decided that the sewage schemes of the State Housing Board should be integrated with that of the Corporation. With these basic objectives, comprehensive schemes, dividing the city into five zones have been formulated. The details of the schemes in respect of each zone are given below :—

Zone I.—This covers Tondiarpet, Royapuram, George Town and Park Town areas. A revised comprehensive scheme costing Rs. 250 lakhs has been drawn up for this Zone. The proposal for improvement of the drainage system include, increasing the capacity of the pumping stations and laying of additional intercepting sewers and pumping mains to the disposal site and construction of disposal works. A treatment plant for this Zone for purification of the sewage is to be set up at Kodungaiyur, where 800 acres have already been acquired for the purpose of treatment works of Zone II. The works of laying sewers in some of the areas (North Beach Road, Ebrahimji Sahib Street) and laying of pumping mains are under rapid progress. These works are expected to be completed by the middle of 1968. A sum of Rs. 49·00 lakhs has been provided in the Fourth Plan for this Zone. The scheme is expected to serve the public by 1970, except for the erection of treatment plant, which would be carried over to the Fifth Plan period. The present system of disposing of the sewage into the sea will continue till the treatment works are completed.

Zone II.—This is intended to serve Nungambakkam, Chetput, Kilpauk, Egmore, Perambur and Purasawalkam areas. Drainage schemes for Ayanavaram and Sembiam areas have also been fitted into in this scheme. Almost all the sewer laying works in these sub-areas have been completed and the construction of pumping stations and the installation of pumping machineries will be taken up during the Fourth Plan period. A sum of Rs. 10·00 lakhs has been provided for executing the works in Sembiam and Ayanavaram areas during the Fourth

Plan. As regards the main scheme for this Zone, the revised cost of the scheme is estimated at Rs. 165 lakhs as against the original estimate of Rs. 47·26 lakhs. Proposals for construction of additional pumping stations in areas like Purasawalkam, Erukkancheri, etc., are being drawn up and the works will be taken up in due course. A sum of Rs. 42·00 lakhs has been provided for the scheme in the Fourth Plan. Erection of treatment plant at Kodungaiyur for this Zone would be taken up during the Fifth Plan period.

Zone III.—This was originally intended for Kodambakkam area only. But it has been subsequently decided to merge the sewage from Thyagarayanagar also with the Zone. The cost of the revised scheme is Rs. 135 lakhs and it has been sanctioned by the Government early in March 1967. An extent of about 250 acres has been acquired for the treatment works of this Zone in Koyambedu village and an additional extent of 37 acres is also under acquisition. All the shallow sewers have been laid. Laying of the deep sewers in a major portion in this Zone had been completed during the Third Plan period. The construction of pumping stations is also nearing completion. A sum of Rs. 40·50 lakhs has been provided for this scheme in the Fourth Plan. All the works relating to the Zone except the treatment works are expected to be completed during the Fourth Plan period.

Zone IV.—This covers Saidapet, West Mambalam and Guindy areas. The scheme for this area, also includes merger of the sewage from the Kodambakkam—Pudur neighbourhood area of State Housing Board. A revised scheme costing about Rs. 70 lakhs has just been received and is under active consideration of Government. An extent of 213 acres, including 104 acres of poramboke lands has been selected in Nesapakkam and Kodambakkam villages for setting up the treatment plant for this Zone. During the Third Plan period, sewer laying of pumping mains and installation of pumping machinery have been practically completed. The erection of treatment plant for this zone will be taken up during the Fourth Plan period and a sum of Rs. 28·50 lakhs has been allotted for this purpose in the Fourth Plan. The entire scheme is expected to be completed bv the end of Fourth Plan to serve the public. Proposals for provision of drainage system to the extended areas of this zone like Guindy, Kottur, Pallipattu and Velachery are being worked out and will be taken up in Fourth Plan, if feasible.

Zone V.—This is meant to serve Triplicane, Mylapore, Adyar and other areas in South Madras. This scheme is essentially an improvement scheme to prevent overflow of sewage from the surcharged sewers of this zone into the Buckingham Canal. It is indispensable both from the public health point of view and for keeping the Buckingham Canal clean as an inland waterway. A revised scheme costing Rs. 278·836 lakhs has been sanctioned by the Government for this zone. The improvements to the system of this zone contemplate strengthening of the existing pumping stations, installation of additional pumping machineries and provision of treatment works. The lands required for disposal of the sewage from this zone have already been acquired or alienated in Pallikaranai and Perungudi villages. The sewage from the Sastrinagar and Indra Nagar developed by the State Housing Board will be also merged with this scheme. An extent of 875 acres is also being alienated to the Corporation at Pallikaranai swamp, where it is proposed to use the fully treated water for the purpose of developing agricultural and fish farms. During the Third Plan about 20 per cent of the pumping main works and procurement of about 50 per cent of the pipes required for laying have been completed. The remaining works like electrification of pumping stations at Ice House Road, North Mylapore, South Mylapore, Mandavallipakkam and Adyar, erection of a new pumping station between Adyar and the disposal site (Lattice Bridge) and the treatment works will be completed by the end of Fourth Plan. For this purpose, a sum of Rs. 180 lakhs has been provided in the Fourth Plan. A portion of the works has been taken up for execution and remaining works will be taken up soon in stages. The scheme is expected to serve the public by the end of Fourth Plan period.

To sum up Zone I and II have already adequate disposal systems for the time being. Zone III, IV and V are in immediate need of schemes to cope with increased sewage. With the available plan and budgetary provision, these are being implemented in stages, adopting a latest and hygienic disposal techniques.

Meanwhile the Government have also sanctioned a number of interim schemes costing Rs. 19·769 lakhs to relieve the packets of congestion, especially in the newly developed areas, considerable parts of which at the same time can be fitted into the main scheme. The interim schemes needed mostly in the South Mylapore, North Mylapore and Mandavallipakkam areas, have almost been completed, and they are expected to give appreciable relief to the residents of the locality in these areas. Besides the above, a scheme for carrying out immediate measures for mitigating the smell nuisance at the Adyar backwaters and in Buckingham Canal and Cooum, costing Rs. 25,000 has been sanctioned by the Government. The proposals contemplate (*a*) leading of the overflowing sewage right in the middle of the backwaters, (*b*) removal of the scum and burying it, (*c*) treating the shoreline with Chilean nitrate by broadcasting it at regular intervals,

(*d*) keeping the water level fairly high in the waterways by pumping sea-water and (*e*) covering the open drains. The above measures are expected to give adequate relief to the residents of the adjoining areas.

Special measures have also been taken to provide facilities for storm water drainage. The total estimated cost for provision of storm water drainage is Rs. 100 lakhs and a sum of Rs. 50 lakhs has been provided in the Fourth Plan for this purpose. About 90 per cent of the works proposed in the Third Plan have been completed.

Sewage Reclamation.—Besides the schemes mentioned above, the Government have also sanctioned a scheme for Pilot Studies for reclamation of sewage water for re-use in Industries. A Research Unit, with a Chemical laboratory and a Pilot plant has been set up in the sewage farm at Kodungaiyur and regular research studies were started from August 1966. The object of the research is two fold, viz. (1) to consider the feasibility of utilising the sewage for re-use in Industries and (2) to determine the mode or method of treatment of sewage. The studies conducted so far have shown that the city sewage when treated and reclaimed would be quite suitable for cooling purposes in Industries. As regards the method of treatment, experiments are continued on the three methods of treatment, viz., (a) treatment by oxidation pond, (b) treatment by trickling filter pilot plant and (c) treatment by activated sludge process. The research studies are expected to continue for a further period of 2½ years (up to 28th February 1970) before final conclusions are drawn.

A total sum of Rs. 400 lakhs has been provided for the Drainage Schemes in the Fourth Plan. The provision for 1967–68 will be Rs. 150 lakhs for the City, both for water-supply and drainage schemes. The Progress of the works relating to all zones in the city is being continuously reviewed by the Government with the Corporation, the executing agency.

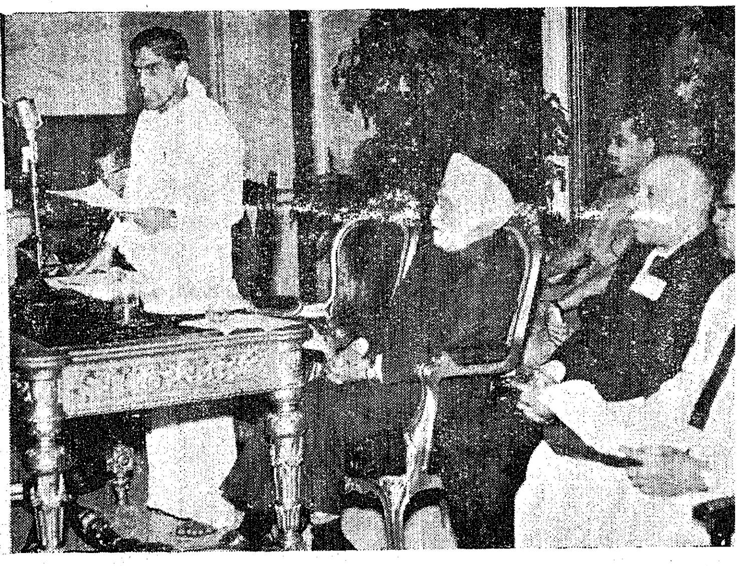

Sardar Ujjal Singh Governor of Madras, inaugurated the All-India Conference on Quality Control on 7th December 1967. Thiru S. Madhavan, Minister for Law and Co-operation, is addressing the gathering on the occasion.

Cadastral SURVEY

A VIEW POINT

Lt.-Col. AGARWAL, B.E. (Civil) Hons., M.SC., PH.E. (I.T.C.), A.M.I.E.,
Head of Photogrammetric Division, Indian Photo Interpretation Institute, Survey of India.

In our country, the cadastral surveys, as existing at present, are the final result of a process that was set in motion towards the end of 18th century. The country was vast and the various regions had different volutionary history—even the British administration developing from the three centres of Bengal, Madras and Bombay had heterogeniety. This background related to the subject under discussion resulted in the development of non-uniform practices in the conduct of cadastral surveys. To certain extent this non-uniformity was unavoidable as the cadastral surveys which are so intimately connected with the lives of the people had to respect regional practices otherwise the results would not have been acceptable to the people. This gave rise to quite a variety in the existing cadastral practices.

The strong federal structure that has emerged after Independence has given impetus to processes of standardisation in many fields—the weight and measures being one of them. The introduction of metric system from 1957 onwards has necessitated corresponding changes in the cadastral surveys as well. Since this change is imperative—standardisation and improvement in the conduct of cadastral survey operations can also be considered.

How they began in India

The purpose of this article is to indicate the possibilities of the use of photogrammetric procedures in cadastral surveys. These innovations will, if brought in use expedite the revision and result in overall economy.

Towards the end of 18th century, when the East India Company had found a stronghold on the Indian soil they initiated measures to ascertain the domain of their influence so that they may collect as much revenue as was possible. As such the chief object of the Revenue survey was either the formation of a new settlement with the zamindars and other petty landlords and tenants, or where the provinces were permanently settled under Lord Cornwallis Act of 1790 as in Bihar and Bengal, the definement of every estate on the Collector's rent roll and thence to determine the revenue for each estate.

At the outset it was realised that the estates being generally small, scattered and intermixed, it would involve enormous expenditure to define each minute parcel of land by means of scientific surveys. A via media had to be found. The outcome was that scientific surveys (generally referred to as revenue surveys) were confined to the survey of village boundaries only. This provided the necessary frame-work within which details of property constituting each village could be filled by cheaper means. The cheaper system was the so called "Khusrah" survey. The scientific survey was to provide the overall *area check* and the correct overall layout of the villages.

The "Khusrah"

The "Khusrah" was a statement of measurement of each parcel of land lying in one spot in the occupation of one cultivator and held under one title. The measurement was according to the locally accepted system known and appreciated by the inhabitants of the district. The operation was conducted by most rudimentary means like ropes, rods or chains according to local usage.

The "Khusrah" also involved investigation into all the details of the qualities of the soil, nature of crops and every other description of information tending to facilitate the assessment with every individual proprietor and at the same time to preserve the right of the subordinate cultivator, by recording their separate fields and the terms on which they held them.

Thus in "Khusrah" the field measurements of every holding and parcel of land differing in quality or coming under the various denominations of settlement are recorded separately. The supervising officers task is difficult inasmuch as he is to ensure not only that the measurements are correct and the other related data are correct so that there is no loss of revenue but also that simple and often illiterate tenants are not being victimised and exploited.

Eye-Sketch

Simultaneously with the recording of measurements and other related data in respect of each field the Ameen also prepared a rough eye-sketch of the relative position of all the fields numbered to correspond with the register or field book and which, therefore, formed a complete *index to the document.* This map used to be traced by the hand without scale, rule or compass. The area of each field was calculated with the help of measured data and then summed up in respect of all the field forming a village. The area of the village thus obtained was compared against the area of the village as obtained by scientific surveys and was supposed to agree within 5 per cent. A comment by Thuillier in 1851 is worth reproducing :

> " It is a matter of astonishment how such a result is produced. Such is the nicety with which experienced men can bring these measurements, when rigorously watched and superintended, but only when kept in check by the simultaneous procedure of the scientific surveys, that thousands of villages are annualy completed, differing from the true areas much less than the maximum allowance, the average difference frequently being reduced to 1 per cent of the total area. "

However, a check on the calculation of the area, though of primary importance, was not enough. It was essential to judiciously and minutely supervise.

> " . . . the crops or quality of the soil in which lies the *greater* chance of the Ameen defrauding the Government by describing land as second or third quality and yielding but one crop, when it is in reality first class and producing two crops annually and on this *essential investigation* depends the amount of Sudder Jamma (revenue) likely to be collected where an assessment is to follow. "

Aerial Photography

In due course use of compass was introduced in " Khusrah " measurement and finally in some places " even chain survey " was introduced for recording measurements of fields.

We have discussed all the necessary ingredients of a revenue/cadastral survey. We will now see how the availability of new techniques can help in the various operations.

During the First World War experiments were made to exploit the information content which could be obtained from photographs taken from air. The aerial photograph was found to be a mine of information. However, the quality of image was poor and the geometry of a photograph was not well understood—a situation which has changed considerably.

As in other fields definite proposals for the adoption of air survey were first made (about 1927) during the settlement of the Chittagong district in Bengal. The Air Survey Company was employed to produce rough four-inch maps of an inaccessible area of dense forest. The comparison between this map (a 16-inch map) and the survey which had been carried out by ground methods satisfied the Government of Bengal.

A contract for the survey of about 1,700 sq. miles in Malda district was awarded next. The maps on 16-inch to the mile were to show every holding. The first attempt proved abortive but subsequently in 1929 maps covering about 100 sq. miles were prepared by rectification of *individual photographs.* These were found satisfactory and the Government of Bengal then sanctioned survey of another 800 sq. miles of Malda district.

Present stage

The Government of the then United Provinces also contracted for survey of about 2,700 sq. miles in the districts of Sitapur, Bahraich and Faizabad. The essential steps involved were—

(*a*) Photography—about 1/10,000 scale.

(*b*) Preparation of contact prints and enlargements —enlargements on 16 inches —1 mile were made.

(*c*) Traversing—enough to provide control for each photograph.

(*d*) Marking up on enlargements of all details required on the map by the settlement staff in the field—Detail not appearing on photograph was fixed by measuring from details recognisable on photograph and subsequent plotting.

(*e*) Rectification of photographs on a scale of 16 inch=1 mile.

(*f*) Inking up of all detail on rectified print.

(*g*) Tracing of village sheets on celluloid.

(*h*) Printing by Vandyke process.

The maps were found satisfactory. The economy of air surveys was estimated to be about 25 to 30 per cent. Further accuracy and speed of Air Survey method were firmly established.

In retrospect it seems surprising as to why this method which had proved its utility and economy did not find large usage, possibly it is because of lack of an agency

through which results of improved methods could be disseminated and standardised procedures brought in use in all the States. Fortunately we now have such an agency in the form of this Conference. It is now up to this conference to recommend use of this method for general adoption. In fact now we have many more advantages—in that we have better cameras whose resolution and coverage is more than that of previous cameras—we have techniques and instruments to extend and supplement planimetric control so that control for each photograph need not be provided by ground methods and finally we have sensitized correctostat paper of very good dimensional stability on which rectified enlargements can be made. The improved equipment and techniques will give better results at comparatively less cost.

Two distinct operations

Discussion about suggested method of rectified prints in flat terrain.—We have seen that there were two distinct operations which served the purpose.

(a) *Revenue Survey.*—This was confined to the survey of village boundaries only and provided an overall check for the sum total of areas of holdings of each village as worked out by the Ameens. It also provided the frame-work within which the details of holdings as obtained by Ameens could be filled. It will be seen that tracings made from combinations of rectified prints could serve the purpose admirably. No truer boundary can be traced by ground methods as the photograph records every bend and peculiarity of the boundary. Of course, this can be done only if the boundary follows some identifiable detail. In case, in parts it does not follow any identifiable detail it can be surveyed on the ground with the help of measurements from details which can be identified. With the help of these measurements the boundary can be plotted on the rectified print to ensure continuity.

For this method, in a number of cases, it may not be even necessary to provide dense ground control afresh as the old control points if available, e.g., village trijunction, etc., could be sufficient. Extension of control by aerial triangulation or slotted template could also be thought of.

The accuracy of area obtained by this method would be sufficient for all practical purposes.

(b) " *Khusrah* " *Survey.*—In the initial stages it consisted of field measurements of each individual field by means of ropes, rods or chains as locally in use and the recording of data regarding ownership, soil type, details of crop, etc. The field measurements were drawn without a compass or proper scale to form a composite index. *The so called map was only to serve as an index to the layout of fields.*

Subsequently more modifications were introduced. These were dictated not by the requirement of utility but because of the scope they offered for subsequent check on the work. Tracings made on scaled rectified prints would meet the requirement of indexing and affording a check on the measurements taken in the field. In fact, each and every measurement of the Ameen can be subjected to a thorough check, and this would serve as a great deterrent against any favouritism or fraud.

The measurements on the ground can be confined to the measurement of field boundaries which lie below shadows or where the boundaries do not follow any recognisable feature. The boundary as measured from identifiable detail can be plotted on the rectified prints.

The other information like ownership, soil capability and crop pattern will have to be collected on the ground in any case.

Rectified prints

The advantages of using the method of preparing maps with rectified prints are many and can be summarised as follows :—

(a) affords a very speedy, economical and faithful method of obtaining dimensional data in respect of individual plots.

(b) Provides an opportunity for 100 per cent check if considered necessary of the work of Ameens, etc., thus ensuring that the cultivators will have justice and fair play.

(c) Makes available a set of photographs which can be used for other regional development and planning.

(d) With some experience supervising officers will be able to analyse the soil information picked up by the Ameen in a scientific manner—atleast in the case of adjacent fields. There will be a possibility of subjecting the work of the field officials, to a scientific check.

To appreciate the information content of a tracing from the rectified print reference may be made to Annexure I, enclosed which is a tracing made from a rectified print (reference to Annexure II). It has taken ;

* (a) Five days on providing control (traverse) and six days for photo verification of village boundaries and plot boundaries. The later work was done with the assistance of the Lekhpal and village headman.

An allowance in this period has to be allowed as—

(i) The work was carried out during heavy monsoon which restricted the working hours and made movement difficult.

(ii) The men employed were not quite conversant with the requirement and type of work.

ANNEXURE I

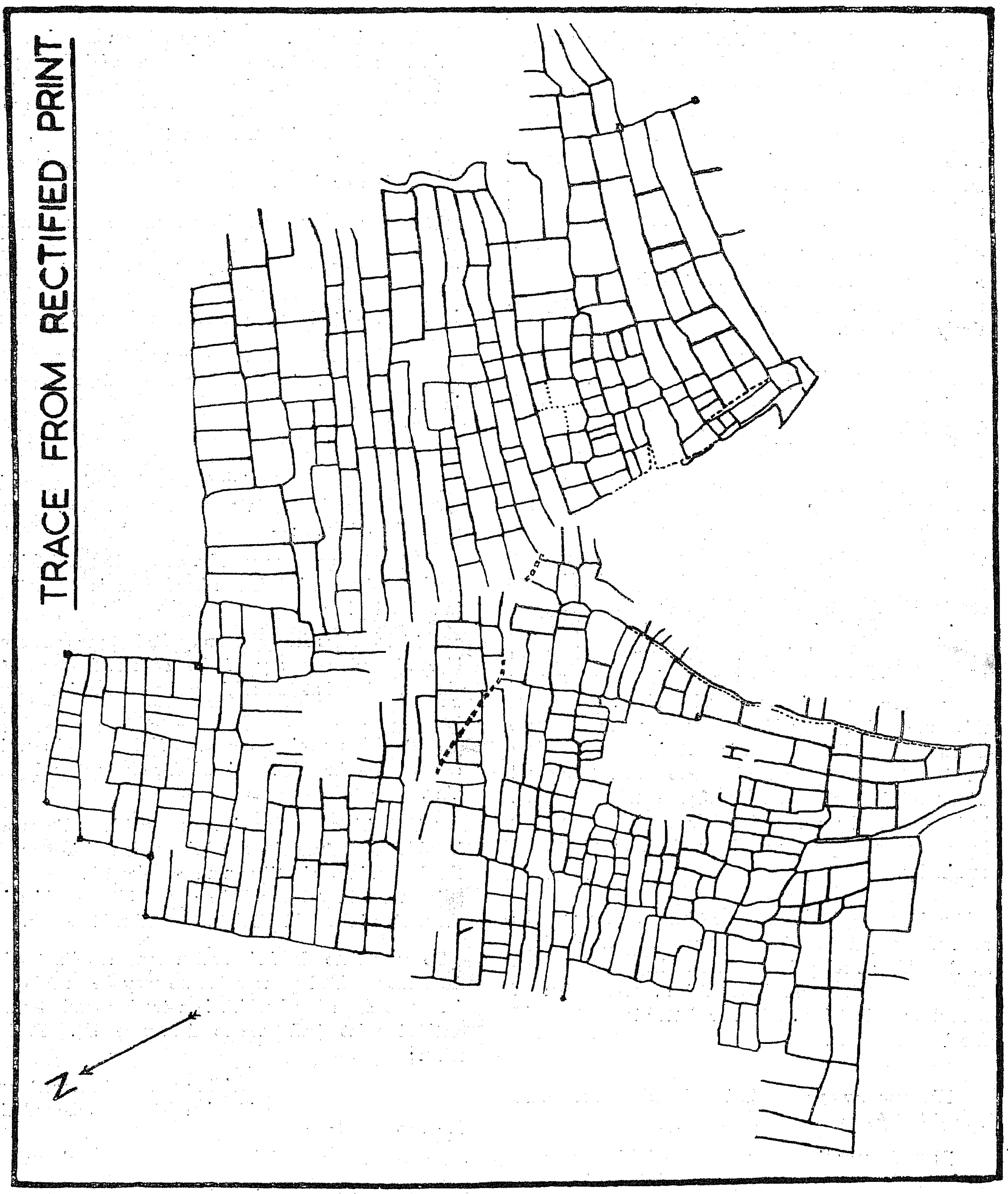

† (b) A couple of hours for rectification. The rectification was done on scale 1/4000 on sensitized correctostat paper from negative on scale 1/10000, principal distance 11·5 c.m. taken from RC 5(a) camera.

(c) One day in marking the boundaries on the rectified print. This stage could be combined with (a above thus avoiding duplication of effort.

(d) One day on tracing on astrafoil.

ANNEXURE II

Annexure I should be compared with Annexure III which is an accurate Photogrammetric survey. It will be seen that even in this undulating terrain the comparison is satisfactory except in a little bit of the south-east area. The distortion here is because of relief. All the same it will be seen that individual plots are accurate dimensionally as well as in shape throughout the area. This particular aspect has an important bearing in cadastral surveys and its satisfaction affords a very convincing argument for the use of this method.

The same work when carried out by normal plane-table method took about 35 working days excluding

ANNEXURE III

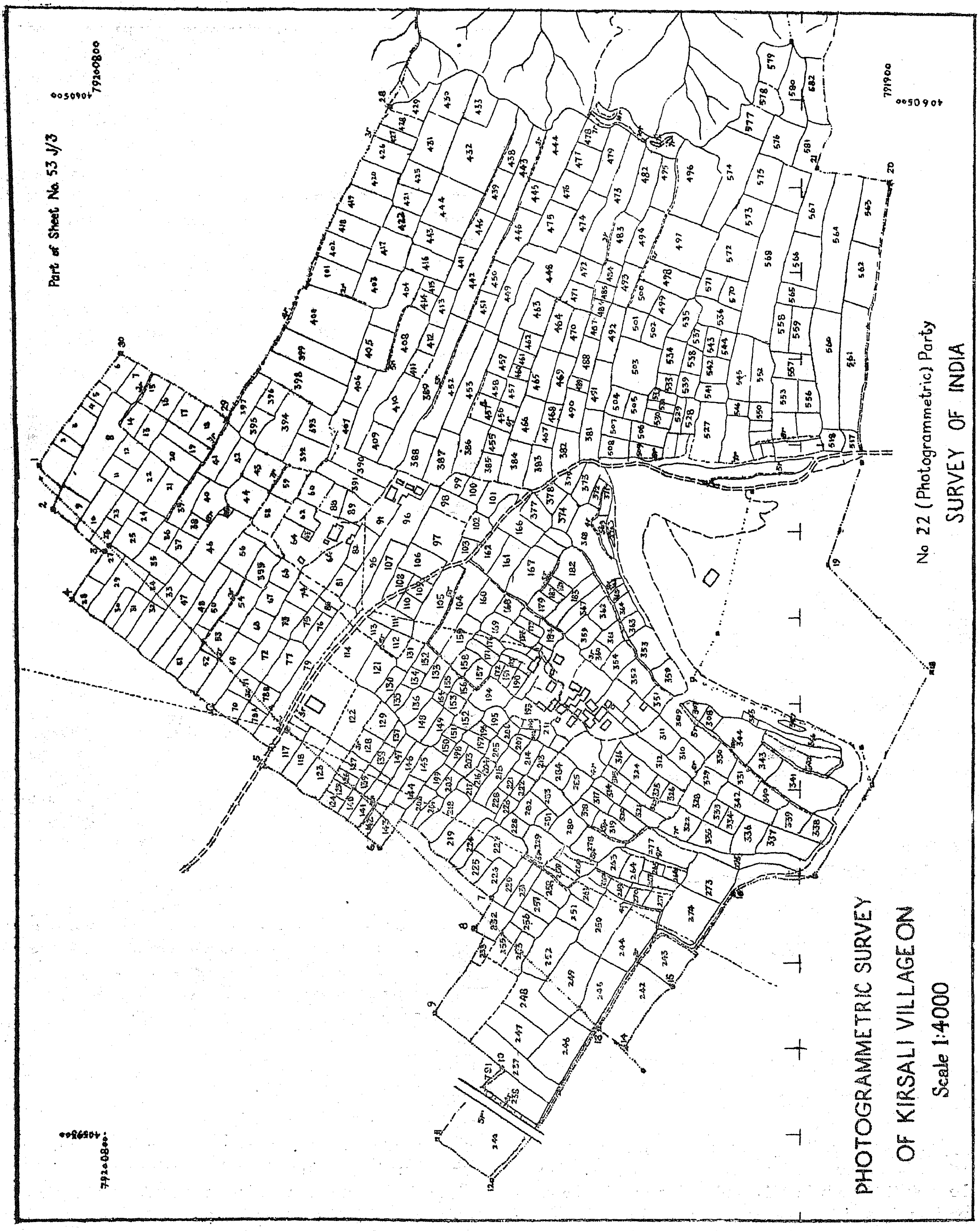

the days taken on provision of control. The time taken for provision of control was also more than as at page 29 as more control was required.

Thus just for details a saving of about 70 *per cent in time was effected.* This by any standard is a worth-while economy.

Map at Annexure III has been surveyed on Wild Autograph A-7 on a scale of 1/4000 from photo negatives as in † at page 30. The data for planimetric control, that is a point in each corner of the stereoscopic model, and photo-verification of the boundaries was the same as in * at page 29. The time taken for photogrammetric work was—

(*a*) Time for preparation—5 hours.

(*b*) Time for plotting—75 hours.

(*c*) Time for inking—21 hours.

(*d*) Area surveyed—186 acres.

The plotting was checked by traversed partal lines and *all* field bunds were found to agree within plottable accuracy (0·25 m.m.).

This method of photogrammetric survey is beyond doubt the most accurate method but is not warranted at the present stage. Use of orthophotoscape may also enlarge the application to even undulating terrain. But this has not been tried so far in India.

Tracings made from rectified prints on correctostat paper have been advocated for revenue/cadastral surveys in plain areas. These would give the necessary accuracy. Emphasis on theoretical accuracy to be aimed in cadastral maps has not much meaning as :—

(*a*) from the point of revenue assessment, area of the property is only one of the factors amongst many like capability of soil, frequency of crop rotation, irrigation facilities, etc., which are mostly a matter of judgment. A tolerance of 5 per cent in area will meet the demands of the situation (ref. to paragraph 10).

(*b*) for cadastral purposes particularly for the purposes of exact property rights the data will have to be collected in respect of each field by visiting each field and recording the data in the presence of the concerned party. This practice is necessary to instil confidence and cut down fraud. During this process taking and recording of measurement of field could also be carried out without adding much to the process in terms of time and money. The plotting would be saved.

The rectified mosaic is the speediest and the most economical method. It provides means for a thorough check on the field work by the settlement officers and thus guarantees fair play and justice to every cultivator.

EMPLOYEES' STATE INSURANCE SCHEME

The Employees' State Insurance Scheme is a contributory health scheme, specially intended for the benefits of the labour population and their family members. In this State, the scheme covers approximately 1·06 lakhs insured persons and 2·22 lakhs family units, extending over many centres in all districts, except South Arcot, the Nilgiris and Dharmapuri. Seventy-three State Insurance Dispensaries (Static and Mobile), 10 Employers' Utilisation dispensaries and 53 panel clinics are functioning under the scheme. In addition, 100 specialists (part-time and full time) and three part-time doctors have been appointed.

The Government have now sanctioned the extension of the medical benefits under the scheme to the family members of the insured persons in Madras City and its suburbs, with full medical care, including hospitalisation, with effect from 27th November 1967. The distinct feature in this family extension scheme is the provision of in-patient treatment to the family members also, as in the case of insured persons.

A well-equipped hospital for the exclusive use of Employees' State Insurance patients is already functioning in Madras City, since 1962. With the extension of the scheme to families in the city the bedstrength of this hospital has been increased to 500. Arrangements are also being made to raise the bedstrength of the hospital to accommodate 125 more beds. Full time specialists are being appointed at the hospital in all specialities, to render specialist advise and treatment to the insured persons and their families at the hospital itself.

The Government have sanctioned so far the construction of Employees' State Insurance dispensary buildings in 36 places; of these 23 dispensaries have already been constructed and put into use. Another batch of seven dispensaries, constructed at a cost of Rs. 51·18 lakhs, is now ready for functioning.

The Chief Minister of Tamil Nadu has inaugurated the family extension scheme in Madras City and suburbs and declared open the II and III floors of the Employees' State Insurance Hospital, Ayanavaram, Madras on 27th November 1967. The seven dispensary buildings were opened by Minister for Public Health, Thiru Sadiq Pasha, on the same day.

THE INDOMITABLE SARDAR

Gujarat has won imperishable glory by producing two mighty men to lead this country in one of history's most epoch-making periods. Mahatma Gandhi and Sardar Vallabbhai Patel were each different from the other; each had his own gifts and talents ; each had his own approach to problems ; yet each was complementary to the other. Mahatma Gandhi was the supreme commander of the liberation struggle ; Sardar Patel was his most outstanding general. Mahatmaji conceived the philosophy and laid down the broad outlines of India's struggle for freedom. It was Sardar Patel who planned the strategy worked out the details of the disposition of men and material, gathered the resources, tightened the ranks of his non-violent army, studied minutely the weaknesses and loopholes in the enemy's strategy and fighting technique and was in overall charge of the conduct of the struggle. Sardar Patel was supreme not only as a fighter and an organiser but also as a builder and statesman. He was thus the maker of modern India.

Indomitable personality

When you think of Sardar Patel you have the vision of an indomitable personality with the stern and commanding features of our Roman general. He appears to have been hewn out of solid granite, having all the qualities of the latter—unmoving, stern, unperturbed, imperturbable and unshakable. If there is any name that is to be thought of frequently, today, it is the name of Sardar Patel. When one reviews the conditions in the country from Himalayas to Cape Comorin and from Assam to Punjab one would have a deep sigh and exclaim : " How many wishes that Sardar Patel were here." We are reminded of Wordsworth's ode to Milton. After surveying the conditions in England, Wordsworth expressed England's dire need of men like Milton :

> " Milton ! thou should'st be living at this hour :
> England hath need of thee ; She is a fen
> Of stagnant waters. "

If you substitute Sardar Patel for Milton and India for England you would only be giving forceful expression to the feelings that are upper most in the minds of most people in India today. What made Sardar Vallabbhai Patel so great ? How did he become the trusted lieutenant of Mahatma Gandhi, the uncrowned King of Gujarat, and the great leader of the people of India ?

Sardar Vallabbhai Patel came from the peasant stock of Gujarat. His family was non-too prosperous and he had therefore to fight every inch of his way up to qualify himself for the Bar and became a leading Criminal Lawyer. He would have been one of the most prosperous criminal lawyers of the then Bombay Presidency had not Mahatma Gandhi crossed his path. Sardar Patel found in the Mahatma a true great leader who had a practical plan for the liberation of the country from foreign domination. He felt that the successes which Mahatma Gandhi scored in South Africa and in Champaron could well be scored on a wider scale on a vaster field in India, paralysing in effect the sprawling machinery of the foreign imperialists. He joined him unhesitatingly. The coming together of these two personalities had its own impact on the political and social life of Gujarat. Together, they took over the Gujarat Sabha and made it to come out of its placid, harmless existence and become a dynamic institution of service to the people. When floods hit Kaira, the Gujarat Sabha, under the leadership of Sardar Vallabbhai Patel, organised relief with the help of a band of volunteers. When Ahamadabad was struck by plague, the same Sabha arranged the evacuation of the people from the infected areas, opened relief camps, arranged medical facilities and helped people in all possible ways.

A champion of the people

The same spirit of dedicated service, the same passionate adherance to high principles informed Sardar Patel's activities as a Member of Ahamadabad Municipal Corporation. He injected into the municipality a spirit of manly independence and an atmosphere of thorough-going efficiency. For the first time a municipality passed the resolution asking for the removal of the British Commissioner after exposing his misdeeds. Sardar Patel won spectacular success in achieving this objective. He collected donations for starting a hospital and a maternity home. When floods hit Ahamadabad he went round the City night and day with the municipal officials and arranged relief with a remarkable speed and efficiency. He worked out plans for the expansion of the City and laid the foundations for its future growth. His great vision, his capacity for hard work and his power over men made him succeed in everything that he took up.

Sardar had become a towering personality known all over Gujarat. People, whenever, they were in trouble or whenever they had to oppose any unjust levy or

whenever they had to fight tyranny at the village, taluk or district level, came to him and found in him a sympathetic champion. When the Government levied a punitive tax on the people of Borsad to meet the cost of stationing the Special Police to protect each village from the ravages of decoits, Sardar Patel organised the people not to pay the tax, exposed the criminal link of the Police with the decoits and forced the Government to remit the tax. This was the first great victory which he achieved by organising the peasants to resist an unjust levy by the Government. Similarly, he organised volunteers to prevent thefts from goods trains. These were only preludes to a mighty fight that he organised at Bardoli. The Bardoli 'No Tax Campaign' constitutes the most shining chapter in the history of India's struggle for freedom. When the Government of Bombay raised Land Tax by 22 per cent in 1928 and when the peasants of Bardoli represented to Sardar that it was an unjust revision, he took up their cause for an organised fight with the Government. Mahatma Gandhi indicated the broad outlines of the fight and it was Sardar Patel who worked out every detail of the campaign. Sardar Patel toured the entire area, visiting village after village, enlisting volunteers and explaining to the people the sacrifices involved in the 'No Tax Campaign'. Within a short time he roused in the peasants a spirit of dauntless courage and made them to stand like one man against all the oppressive measure of the ruthless British bureaucratic machine. He achieved an amazing unity of men; the devotion of women to the cause was something unheard of in the history of Gujarat. Mr. K. M. Munshi who, as a Member of the Bombay Legislative Council, visited Bardoli to study the situation, described the position as follows: "The Collector gets no conveyance at the Railway Station unless one is given by Vallabbhai's sanction. In a few villages which I visited, no man or woman was either sorry for the attitude which he or she had adopted or shaken in faith. And as Vallabbhai passed through villages I saw men, women and children coming out with spontaneous homage; I saw illiterate women, old and young, in their tatters, painting his forehead with the mark of victory, laying at his feet for the sacred cause, their hard-earned Rupee or two and singing in the rustic accents songs of the misdeeds of the hapless Government". Sardar won the struggle for the peasants of Gujarat. All India hailed him as a hero.

Poets of renown have sung about the glories of Thermopylae, of the Charge of the Light Brigade and similar other deeds of heroism in the western countries. The heroic struggle of peasants of Bardoli, their stoic suffering, their unbending opposition to the organised might of the British Government, their unswearing loyalty to their leader, their mighty spirit of defiance and their remarkable sense of unity—these are yet to be sung by a National poet. They constitute the theme, not of noe song or of several songs but of an epic. A Tagore, risen from his ashes long years after, may perhaps sing in lilting numbers the epic heroism of the peasants of Bardoli and the grand strategy of their leader Sardar Patel.

Sardar Patel was essentially a man of action. A man of few words, he patiently listened to people, all the time probing into the depths of their heart and mind. He had an unerring insight into the character of men. As a criminal lawyer he had come across a representative cross-section of people ranging from men of utter depravity to those of great nobility. His judgment of men, and his assessment of their capacity and worth were always correct. The story is told that when Gandhiji avowed to him his faith in the essential goodness of man, Sardar Patel is reported to have submitted: "It is true that man has divinity in him. But does not the Gita also say that man harbours his worst enemy within himself? If there is God in every man, there is also the Devil in him." He was not blind to the evil potentialities in man. He appealed to the best in him and made the darker side wither in sheer fright. He therefore wielded enormous power over men and his success as an organiser is due as much to his own ability to plan as to his judgment of men in respect of their contribution to the success of his work. Gandhiji, speaking about his ability as an organiser, said: "What astonishes me is the method with which he works, whatever has to be done, he does immediately. Hardly ever does he forget anything with which he is entrusted, and where there is so much method there can hardly ever be anything like rush or confusion".

His organising capacity

The Bardoli Campaign, the Nagpur Flag Satyagraha the Salt Satyagraha and the Quit India Movement bore, the imprint of the organising ability of the Sardar. Also, his work as Chairman of the Parliamentary Sub-Committee, selecting candidates for the elections, collecting money, planning the campaign, selecting the ministers, solving the problems posed by the day-to-day functioning of the ministers and sternly putting down indiscipline whether it emanated from a Nariman or a Khare, brought out his unrivalled capacity for organising. Few understood the anatomy and mechanism of power in the democratic set-up so well as the Sardar and fewer still used that knowledge and understanding for the generation of forces, for the unity and progress of the country and for the ruthless neutralisation of forces and factors that were working for the opposite end.

To the Sardar work mattered, nothing else. When, after the spectacular victory he scored at Bardoli, he went to Calcutta to attend the annual session of the Congress, he and Acharya Kripalani were refused admis sion into the pandal one day because he was so litle

known outside Gujarat. Relating this incident, Acharya Kripalani says: "The very next day a resolution was placed before the session of the Congress congratulating the Sardar on the splendid way he had successfully conducted the Bardoli Satyagraha. As soon as the resolution was proposed, the audience wanted to see the person who was being thus honoured. They had never seen him before! The photos of our leaders were not then featured every day in the papers. The Sardar had to stand up and make namaskar to the audience."

Crowning achievement

The Sardar's contribution as an administrator and a statesman is unparalelled. In the constituent Assembly he used his great skill in persuading the Muslims, the Christians, the Parsis, the Harijans and the Anglo-Indians to accept joint electorate. He deployed all men and resources to manage the tough and tragic problems created by the influx of refugees from Pakistan. It was his tact, his resourcefulness, his capacity to inspire confidence among officers, workers and the people, his indomitable courage, his refusal to give into forces that sought to divide and disintegrate the people that helped India survive the calamitous days that followed partition.

While still battling with the terrific problems created by partition, the Sardar was faced with the stupendous task of tackling the 550 and odd Indian States, which by reason of the withdrawal of the British paramount power, started visions either of independent sovereign status or of collusion with Pakistan by acceding to it. The Sardar used all his tact, all his skill and all his diplomacy to persuade the States to accede to the Indian Union and later on to merge in it. States like Junagadh and Hyderabad which tried to outwit him found him acting with a boldness, swiftness and power that they had ultimately to yield to his will. The integration of India is the crowning achievement of this mighty man. Speaking of this achievement he said: "The great ideal of geographical, political and economic unification of India, an ideal which for centuries remained a distant dream and which appeared as remote and as difficult of attainment even after the advent of Indian independence was consummated by the policy of integration".

The Sardar lived only three years after the advent of independence. But he condensed the achievements of a quarter century within these three years. He never spared himself and went on working night and day, his body being consumed by work and by illness. "What is the point of taking rest for long hours to keep up the body," he asked and said: "What harm is there if one dies a few days earlier. While one is alive, is it not better to keep working all the time?". To him the body was just an instrument, to carry out his will to action. In 1950, the last year of his life, he said in Bombay—

"I have reached an age when it is my right to take rest but the heart is yearning to utilise the time that is still left to me in the service of my country in these critical days. It is my earnest wish to see India stable, strong and prosperous and I wish to dedicate the rest of my life to that task."

A peasant of Gujarat

When he passed away in December 1950 he did leave behind him an integrated and strong India set on the road to prosperity. *The London Times* paying him its tribute said that his achievement of the integration of Indian States would rank with that of Bismarck and probably higher. *The Guardian*—then *The Manchester Guardian*—wrote: "Without Patel Gandhiji's idea would have had less practical influence and Nehru's idealism less scope. Patel was not only the organiser of the fight for freedom but also the architect of the new State when the fight was over. The same man is seldom successful as rebel and statesman. Patel was an exception." And an Indian poet sang of him:

A peasant out of Gujarat, a man sprung from the soil,

He hammered out a nation with iron will and toil.

When will such a one come?

PUBLIC LIBRARY
22 FEB 1971
MADRAS

APPOINTMENT OF MARRIAGE REGISTRARS

The Government appoints all the Sub-Registrars appointed under section 6 of the Indian Registration Act, 1908, within their respective jurisdictions, and all the Executive Officers appointed under the Madras Hindu Religious and Charitable Endowments Act 1959, in respect of Hindu Marriages solemnized in their respective temples as Marriage Registrars for the purposes of the said rules.

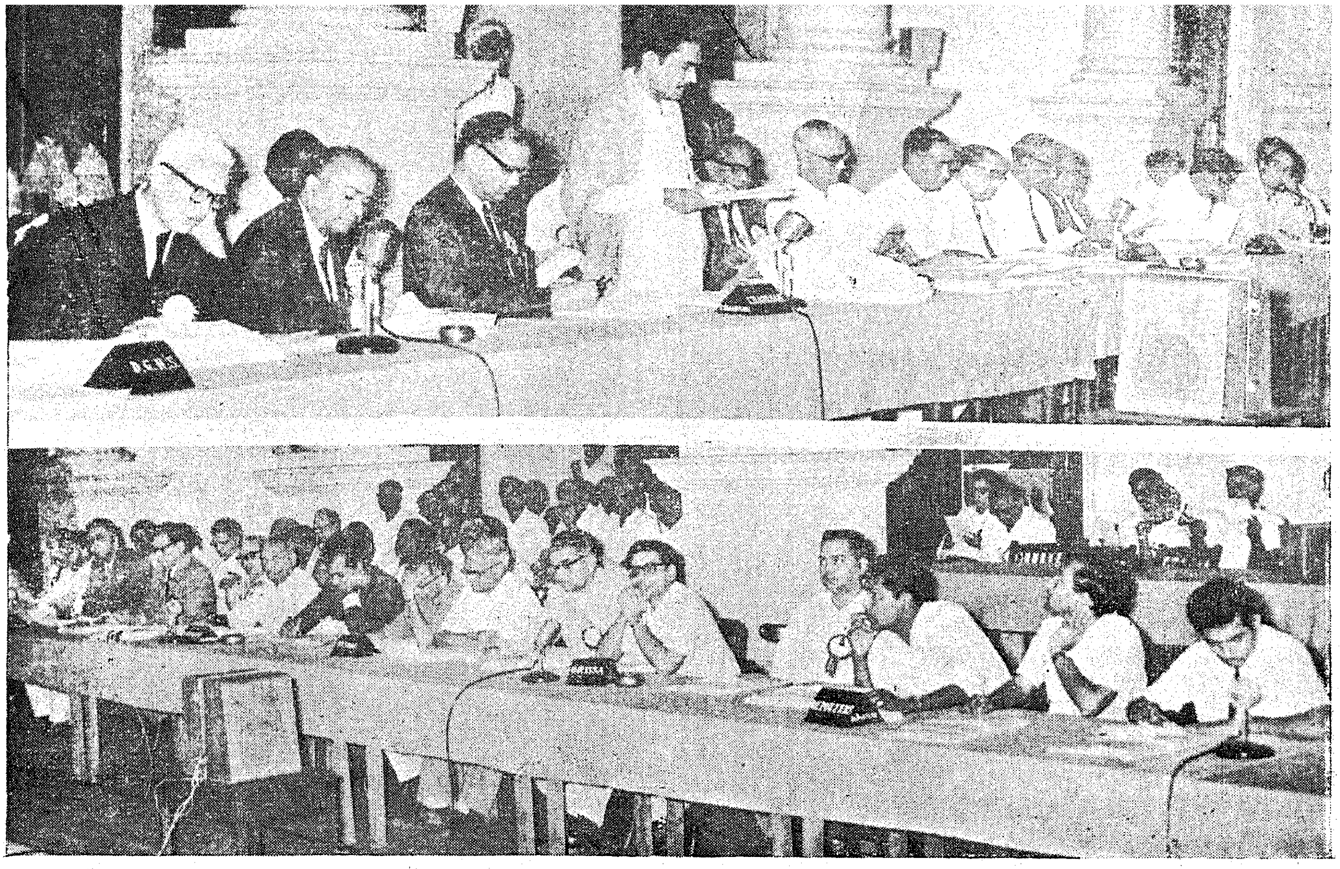

Thiru M. Muthuswamy, Minister for Local Administration, addressed the Seminar on Municipal Administration conducted by the Union Ministry of Health and Family Planning at Rajaji Hall on 8th December 1967

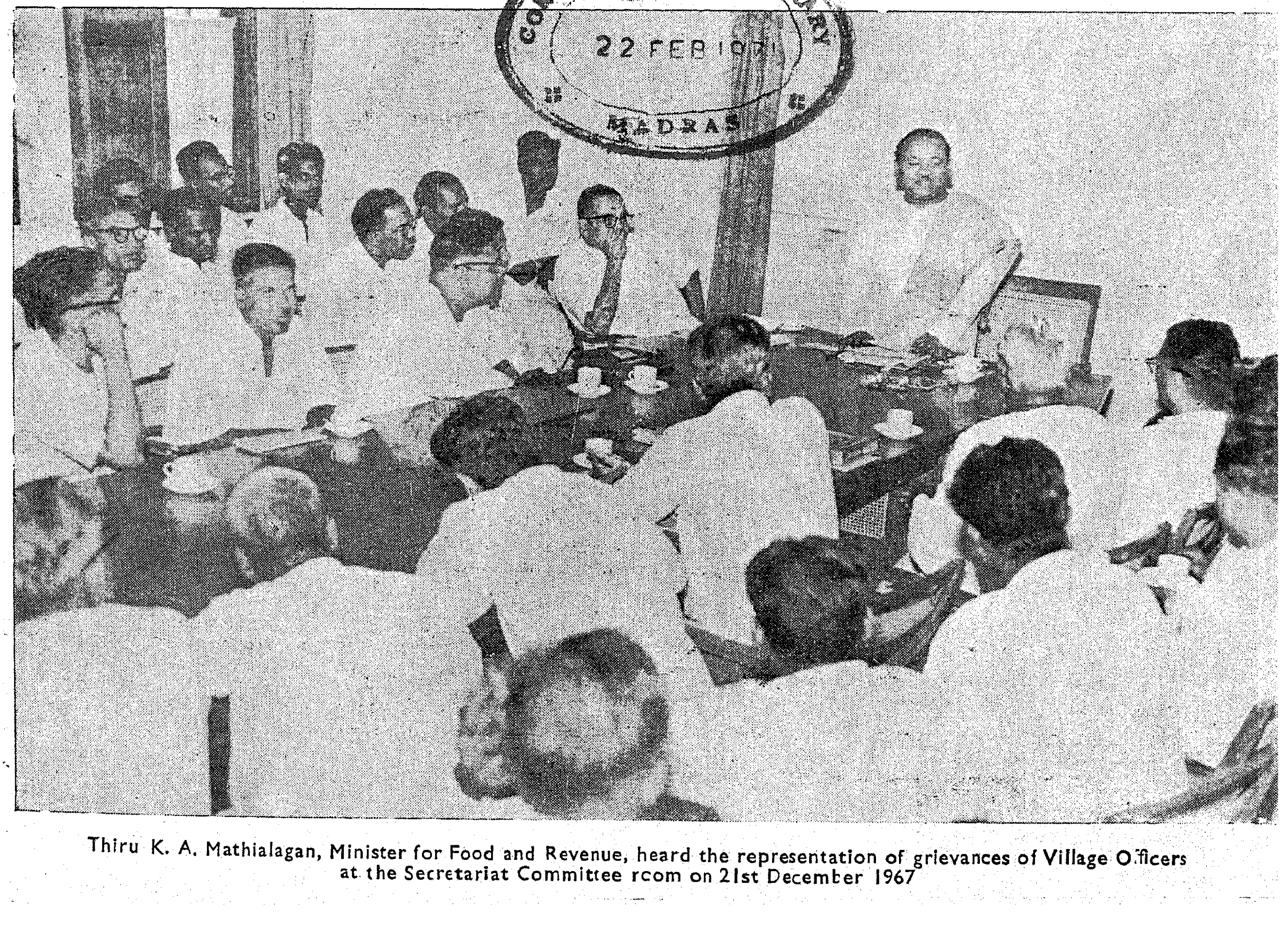
CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
22 FEB 1971
MADRAS

Thiru K. A. Mathialagan, Minister for Food and Revenue, heard the representation of grievances of Village Officers at the Secretariat Committee room on 21st December 1967

Registered No. M-4727.

22 FEB 1971
MADRAS

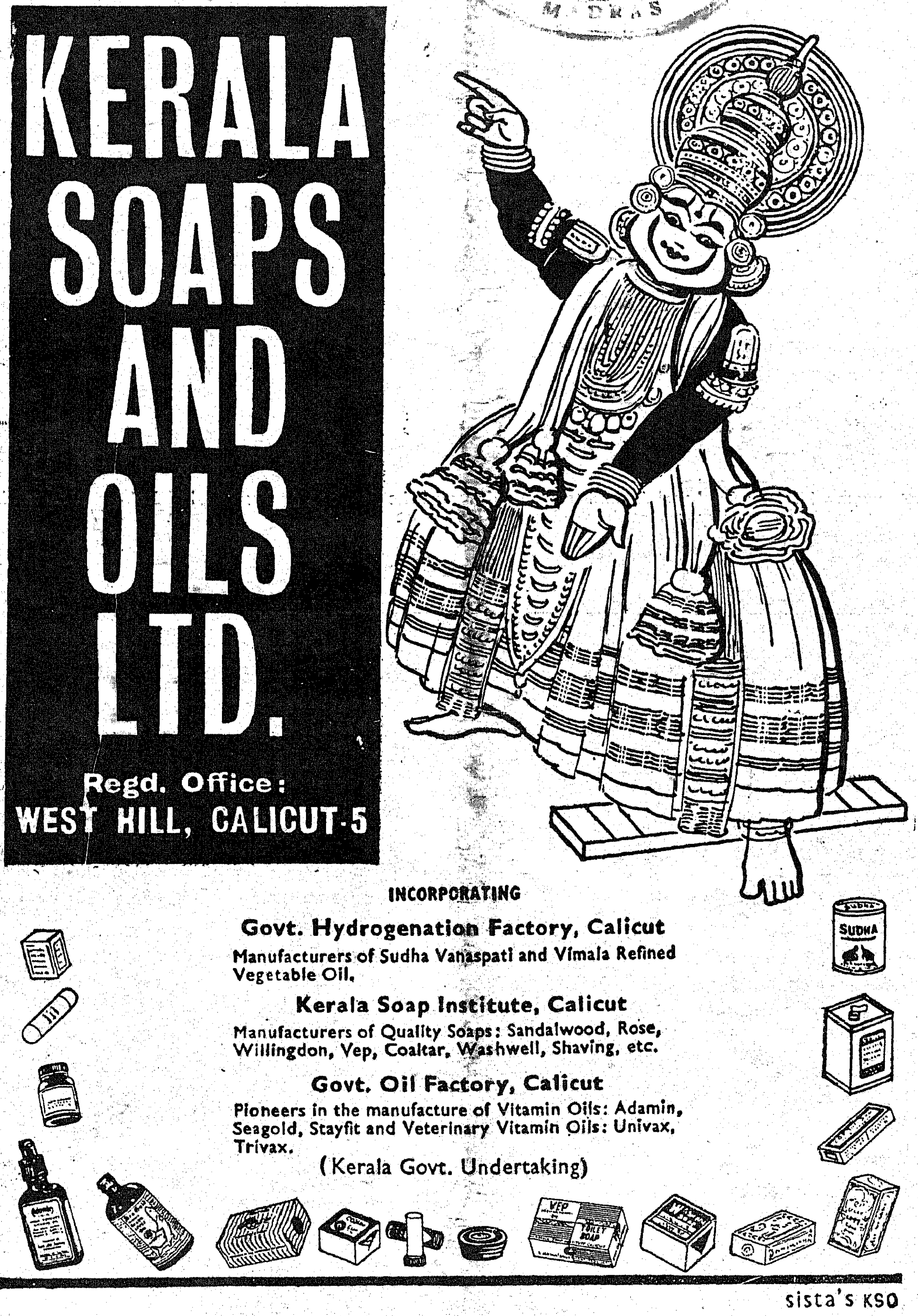

PRINTED BY THE DIRECTOR OF STATIONERY AND PRINTING, MADRAS, AND EDITED AND PUBLISHED BY THE DIRECTOR OF INFORMATION AND PUBLICITY, GOVERNMENT OF MADRAS.